

မိသားစုလက်စွဲ

ပီ မိုးနင်း

ပထမအကြိမ်

မေလ၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၀၇၁၀၁၁၁

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၁၉၆၀၂၁၁

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်
၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်

ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်

စောင်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ကျပ်

မာတိကာ

မိခင်၏ကြင်နာခြင်း

သူ့အိမ်ရာကို ဖျက်ဆီးခြင်း

အမြောက်ကြိုက်သူ အရူးဖြစ်

သမီးရည်းစားဘဝ

အချစ်ပြောင်းလဲသလား

စစ်စစ်မည်သောအချစ်

ကြက်မတွန်လို့မိုးမလင်း

အချစ်၏လမ်းခရီးကြမ်း

ကိုယ်ကောင်းခေါင်းမရွေ့

ထူးပေဆန်းပေသည်

ဂုဏ်အသရေရှိသူဖြစ်နည်း

ယောက္ခမနှင့်ချွေးမ

မသာယာသောအိမ်

မိခင်၏ဂုဏ်သရေ

ကြွေတစ်လက်ကြက်တစ်ခုနဲ့

အကြံနှင့်အတွေး

မိခင်၏ကြင်နာခြင်း

ကြင်နာသနားခြင်းစိတ်သည် ကောင်းမြတ်သောစိတ်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သားအပေါ်၌မိခင်၏ ကြင်နာခြင်းသည် အခါများစွာ အကျိုးယုတ်စေလေသည်။

အခါများစွာ အလိုမလိုက်သောဖခင်က သားလိုချင်သော အရာတစ်ခုခုကို မပေးဘဲနေတတ်၏။ သား၏စိတ်အလိုကို မလိုက်ဘဲ နေတတ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့သောအခါများ၌ ကြင်နာသနားတတ်သောမိခင်ပျိုမှာ သားအနား၌ကပ်ကာ သား၏သောကမီးကို ကူညီ၍မွေးလျက်ထား၏။ စိတ်ပျော့အားငယ်ခြင်းကို တိုး၍ အားငယ်အောင် အားပေးကာ သနားကြင်နာခြင်းဖြင့် ကလေးကို ဆိုသည်ထက်ဆိုးအောင် ဖျက်ဆီးတတ်လေသည်။

အလုပ်အကိုင် လုပ်ကိုင်နိုင်သောအရွယ်သို့ သားယောက်ျားကလေးများ ရောက်၍လာသောအခါ အလုပ်နှင့်ပတ်သတ်၍ အခက်အခဲတစ်ခုခုဖြစ်စေ၊ အချင်းဖြစ်ပွားခြင်းဖြစ်စေ၊ ကြုံကြိုက်သည့်အခါ၌ ငါ့သားကို သူတို့မတရား လုပ်ကြသည်။ ငါ့သားအတော်သားနဲ့ နှိမ်ချင်ကြသည်စသည်ဖြင့် သားဘက်ကလုံးလုံးနေပြီး မိမိတို့၏သား အသုံးမကျသမျှတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏သား၌ရှိသော အပြစ်များကိုလည်းကောင်း

ပြုပြင်စေဖို့ရန် နည်းလမ်းမပြဘဲ ကမ္ဘာ့လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မျက်နှာလိုက်သည်။
မတရားပြုကျင့်သည်ဟု စွပ်စွဲတတ်ကြလေသည်။

ထိုအခါသားဖြစ်သူမှာ မိမိ၏ညွှန်ပေးမှု၊ အစွမ်းမရှိခြင်း၊ မပေါက်ရောက်ခြင်း၊
မလိမ္မာခြင်း၊ မနိမိချခြင်း၊ အာဏာဖိဆန်ခြင်း၊ လူနှင့်သူနှင့်သင့်အောင် မပေါင်းတတ်ခြင်း၊
အပြစ်တို့ကိုမမြင်ဘဲ မိမိ၏အပြစ် မကောင်းဟူသမျှကို အကောင်းချည်း မှတ်ထင်ကာ
ကိုယ်ကျင့်တရားကို ပြုပြင်ရန် သတိမရဘဲ ဆက်ကာဆက်ကာ မိုက်တတ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့
ဖြစ်တတ်သည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ သား၏အပြစ်တို့ကို မိခင်က
ကူညီပံ့အုပ်သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

မိခင်တို့သည် သားသမီးအပေါ်၌ သနားကြင်နာခြင်း အမှတ်ကို လျော့ပြီး
ဒုက္ခတွေ့သည့်အခါ သနားသည့်စကားတို့ကို မသုံးဘဲယောက်ျားပဲ ငါ့သားဒီတစ်ခါ
ဒုက္ခတွေ့မည်မဟုတ်၊ လူပြည်မှာ မသေသမျှ ဒုက္ခတွေ့တွေ့ဖို့ အများကြီးရှိသေးသည်။
ဘာပြုလို့အားငယ်ရမလဲ၊ ငါ့သားသာ စိတ်ညစ်စရာကို တွေ့ရတာမဟုတ်ဘူး။ လူမှန်ရင်
တွေ့ရတာချည်းပဲ။ ငါ့သားက တစ်ခုခုမှားလို့ အထက်လူကြီးများက မင်းကို ဆိုဆဲတာထင်ပါရဲ့၊
နောင်ဒီလို အဆိုမခံရအောင် အစစအရာရာမှာ သတိထားမှပေါ့... စသည်ဖြင့်
အားပေးတတ်ချေက ထိုကဲ့သို့ အားပေးခံရသောသူငယ်မှာ ကြီးပွားရာလမ်းသို့
အပို့ခံရသည်နှင့်တူလေသည်။ သို့မဟုတ်မူ၍ အစစအရာရာ၌ မိခင်က သနားပြီး
ငင်း၏အားငယ်စိတ်ကို သနားခြင်းဖြင့် တိုး၍အားငယ်စေလျက် သတ္တိကို ယုတ်အောင် ပြုချေက
ချစ်သောသားကို အရှည်သဖြင့် နှစ်မွန်းအောင် ပြုရာသို့ရောက်လေသည်။

လောက၌ကြီးမြင့်သောနေရာသို့ ရောက်၍နေသူတို့သည် အများအားဖြင့်
ငယ်စဉ်အခါ၌ မိခင်၏သနားကြင်နာခြင်းကို ခံကြရသူများမဟုတ်ကြချေ။
ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ၁၃နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗရစ်ထေန်နီယာခေါ်

သဘောပေါ်၌ အခြားဆင်းရဲသား သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ လူကြီးများအမိန့်ကို နာခံ၍
သဘောသားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သင်ကြားခဲ့လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မိခင်၏ကြင်နာသနားခြင်းသည် အရသာအရှိဆုံးသောအရာတစ်ခု
ဖြစ်သော်လည်း သားသမီးတို့၏စိတ်၌ သွန်းလောင်းဖျက်ဆီးအပ်သော ကြောက်မက်ဖွယ်
အကောင်းဆုံးသော အဆိပ်ဓာတ်တစ်မျိုးနှင့်လည်း များစွာတူလေသည် ဖြစ်ကြောင်း...။

ဗန္ဓုလ၊ မတ်လ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

သူ့အိမ်ရာကိုဖျက်ဆီးခြင်း

ယခုခေတ်ကာလသည် လွတ်လပ်သောမိန်းမတွေ လွန်စွာများသောခေတ် ဖြစ်ပါလျက် အချို့သောယောက်ျားများသည် ကာမပိုင်မိန်းမများကိုမှ ကြံစည်တတ်ကြသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ လွတ်လပ်သောမိန်းမတို့ကိုစမိလျှင် မိမိအပေါ်၌တာဝန်ကျတတ်ခြင်း၊ မိန်းမမှာလည်း လင်သားမရှိဘဲလျက် အထည်ပေါ်၍လာချေက အဘယ်မျှလောက် လေးမည်ကို စဉ်းစားကာ လွယ်ကူစွာ မလိုက်မပါဘဲ ငြင်းဆန်တတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ကာမပိုင်ရှိသူမိန်းမမှာမူကား အဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေကာမူ မိမိမှာလည်းကောင်း၊ မျောက်မှာလည်းကောင်း ဝန်လေးခြင်းမရှိ၊ လူမသိလျှင်ပြီးတာပဲ၊ ငရဲဆိုတာတော့ နောင်ခါကျချင်ကျမှာမို့ မရေမရာ။ မသေချာသော အနာဂတ်ဘေးမျှဖြစ်သည်ဟု စိတ်ချကာ နှစ်ဦးသဘောတူ လူမမြင်ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ အကြိတ်အနယ် ကြံတတ်ကြလေသည်။

အချို့သောယောက်ျားများမှာကား အဘယ်ဝန်ကိုမျှ မကြောက်။ **ဥစ္စာကိုယူ လူကိုနိုး**ဟူသော ကြာပင်မျိုးစိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ဤကြာအလုပ်သည် လောက၌အလွယ်ကူဆုံးသော အလုပ်ဖြစ်၍ ရုပ်ကလေး အတော်အတန် သနားကမားရှိလျှင် မိန်းမများ သနားကြင်နာအောင် ပြောတတ်သော အမူအရာအတတ်ကို တတ်သူတို့ထံမှ မှတ်သားလေ့ကျင့်ပြီး အဝတ်အစားကို

အမြဲဂရုစိုက်ကာ မျက်နှာကို အဆီရောင်မထွက်ရအောင် တို့ပတ်ပေါင်ဒါ တသသနေပြီး လည်ပတ်ရှာကြံဖို့သာ လိုလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤကြာခိုသောအလုပ်သည် အပျိုကိုလှည့်သောအလုပ်ထက် လွယ်ကူသောအလုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိသာ၏။

သို့သော်လည်း ကြာသမားများသည် လူလစ်သည့်အခါ တိတ်တဆိတ် ဆီအိုး၊ ငါးပိအိုး၊ ထမင်းအိုးကို ဝင်၍နှိုက်သော ခွေးဝင်စားနှင့်တူလေရာ နောင်သံသရာ၌ ခံရမည့်အရေးကို ထားလိုက်ဦးတော့၊ ဤလောက၌ပင် လွန်စွာရှက်ဖို့ကောင်း၏။

ထိုလူမျိုးသည် သရဲဘောလွန်စွာနည်းပြီး လွန်စွာရက်စက်သော သူများဖြစ်လေရာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ပိုင်သည့်အခါ သူ့လင်တော့သိရင် တကယ်နာမှာပဲ၊ အဲဒါမှ ကောင်းတာ၊ ကြောရတဲ့ပခုမ္မာဟု နှစ်နှစ်ကာကာ ပိုင်နိုင်စွာ ကြောတတ်ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ သူ့မယားကို ဖျက်ဆီးသူတို့သည် အများအားဖြင့် လင်ကြီးဖြစ်သူကို မုန်းထားတတ်ကြလေသည်။ အကြောင်းမူကား လောက၌ကျူးလွန်သူက ကျူးလွန်ခြင်းကို ခံရသူအပေါ်၌ မုန်းထားခြင်းသည် ဓမ္မတာသဘောတစ်ခု ဖြစ်၏။

အင်မတန်ချစ်သော သူငယ်ချင်း၊ ညီအစ်ကို၊ တူဝရီးစသည်တို့ပင်သော်မှ စိတ်မချရ။ ဤအရာမျိုး၌ ဝါသနာပါသူဖြစ်ချေက အစ်ကို၏မယား၊ ညီ၏မယား၊ ချစ်လှသော သူငယ်ချင်း၏မယားကိုပင် မိန်းမက အလိုတူက ဖျက်ဖို့ရန်လွယ်ကူတတ်ကြလေသည်။

အချို့ယောက်ျားများသည် ပင်ပန်းစွာ မကြံစည်ကြသော်လည်း မိန်းမက လာ၍စသည့်အခါ မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာလည်း မဖျက်လောက်ဟု ယုံကြည်သည့်အခါ၌ မငြင်းမဆန် လိုက်ပါတတ်ကြလေသည်။

သို့တွေးထင်ခြင်းသည် လွန်စွာမှားလေသည်။ အကြောင်းမူကား ဤလိုအမှုမျိုးမှန်က လင်ကြီးပင် သိနေးသော်လည်း ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားတို့သည် အသိမနေးတတ်ကြချေ။ အကြောင်းမူကား လူတို့၏မျက်စိသည် ဆီလိုအပေါက်ရှာတတ်ကြလေသည်။

ဥရောပတိုင်းသားများမှာ မယားတစ်ယောက်မှတစ်ပါး အခြားအတိအလင်း၊ အငယ်အနောင်းယူဖို့ အခွင့်မရှိသဖြင့် အခြားသူ၏သားမယားကို တစ်ရံတစ်ခါ တပ်မက်မိကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးများမှာကား ထိုသို့မဟုတ်။ ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်ဆိုသော စကားရှိလေသည်။ သို့ပါလျှင် ယခုကဲ့သို့သော အုတ်ရှစ်တစ်တင်း၊ နှမ်းတစ်တင်းခေတ်ကြီးမှာ သူတစ်ပါးကွမ်းဖတ်၊ သူတစ်ပါးစားဖတ်၊ ဝါးဖတ်၊ သွားလှေးကပ်ကိုမှ ရှာကြံလိုက်စားကာ အရသာခံချင်သောသူတို့သည် နောင်သံသရာသို့မရောက်မီ ဤဘဝမှာပင် ဘေးဒဏ်ခံရတတ်ကြလေသည်။ အများအားဖြင့် မျက်စိဒဏ္ဍာရီရသည်များကိုထောက်လျှင် အရိပ်ပမာ လိုက်ပါလေ့ရှိသော မကောင်းမှု၏အပြစ်ဒဏ်သည် နောင်ဘဝအထိ ဆိုင်းငံ့လေ့မရှိ၊ ယခုဘဝမှာပင် အမိအရ ခဲတတ်လေ၏။

ဥစ္စာယူ လူနိုးဟူသော ကိန်းမျိုးကိုဆင်ကာ **ကြာ...**
ကြာဦးစကြာလုပ်သူတို့မှာမူကား သာ၍ပင် ဘေးဖြစ်လွယ်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ၎င်းတို့မှာ ပါးရေကလေးတင်းခိုက်၊ ခါးကလေးတင်းခိုက်မှာသာ ပြောင်ပြောင်လက်လက် နေရတတ်ကြသဖြင့် စီးပွားဥစ္စာကို ရိုးသားစွာ ရှာကြံခြင်းအလေ့မရှိကြသောကြောင့် ရုပ်ရည်ကျလျှင် လာဘ်လာဘ တိတ်ပြီးလျှင် အိုနာကျိုးကန်းသည့်အခါ ဟိုအရသာကို

မဆိုထားဘိ စားချင်သောအစာကလေးများကိုမှ မစားရတတ်ဘဲ အငတ်ငတ်အမွတ်မွတ်ဖြစ်ကာ ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် သေရတတ်သည့်ပြင် ငယ်ငယ်က ကလေးခဲ့သောစိတ်သည် ကြီးလာသောအခါ ဆက်လက်၍ ကလေးတတ်သောကြောင့် လူရေးမပေါက်၊ လူရာမရောက်ဘဲ လူကြီးကလေးဖြစ်ကာ အောက်ကျနောက်ကျ စုတ်စုတ်နပ်နပ် နေရတတ်လေသည်။

အချို့သောလူများသည် တမင်သက်သက် တစ်ဖက်သားလင်ကြီးကို မုန်းထားပြီး နာကြည်းအောင် တမင်ကြံလျှက် သူမယားကို ခိုးပြီးနောက် အရှက်အကြောက်မရှိဘဲ ဘယ်သူမယားကို ငါဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုသားစသည်ဖြင့် လင်ကြီးမခံချင်အောင် ပြောဆိုတတ်ကြလေသည်။

မြို့တစ်မြို့၌ ထိုကဲ့သို့သော လူငယ်တစ်ယောက်ရှိကြောင်း ကြားသိရလေသည်။ ထိုလူသည် မိမိ၏တပည့်တစ်ယောက်အား ညတစ်ည၌ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အခေါ်ခိုင်းရာ တပည့်က လွတ်လပ်သော အပျိုကို ရှာခဲ့သဖြင့် စိတ်ဆိုးလျှင် အပျိုကို ငါဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်သူမယားကို သွား၍ ခေါ်ချေ၊ လင်ရှိတဲ့ကောင်မကိုမှ ငါအလိုရှိတာကို နင်မသိဘူးလားဟု ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကြောင်း ကြားဖူးလေသည်။ ထိုလူမျိုးသည် အလွန်တစ်ရာ အသက်တိုလွယ်သော လူမျိုးဖြစ်လေ၏။

အမြောက်ကြိုက်အရူးဖြစ်

ကိုယ်ထင်ခုတင်ရွှေနန်း၊ ရှမ်းကြိုက်က နွားချောသည်၊ ထန်းပလပ်ကို နတ်ရုပ်ထင်သည်ဟူသော စကားများသည် အချစ်၏ရှူးခြင်းကန်းခြင်း အကောင်းအဆိုးကို မမြင်ခြင်း၊ မည်းခြင်းမှောင်ခြင်းကို ဖော်ပြသောစကားများ ဖြစ်လေသည်။

သည်သူမှာ ကြိုက်စရာအကွက် တစ်ကွက်မှမရှိဘဲလျှက် သင်း ဘယ်အတွက် ကြိုက်ရပါသတုံး၊ သင်း ဘာများကိုမြင်၍ ကြိုက်သတုံး၊ သည်မိန်းမမှာ အဘယ်ဂုဏ်ထူးပီသေသရှိလို့ သင်း မက်ရသတုံးစသည့် စကားများကို အများပင်ကြားဖူးကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ချစ်ကြိုက်သော မိန်းမယောက်ျားတို့သည် မိမိတို့ချစ်သူ၌ အဘယ်လိုအပြစ်ရှိသည်ကို မသိမဟုတ်၊ သိလျှက်နှင့်မျက်စိမှိတ်၍ ကြိုက်တတ်ကြလေသည်။ အခါများစွာလည်း သိလျှက်နှင့်မသိဟန်ဆောင်၍ ကြိုက်ကြ၏။ အခါများစွာ ပြုပြင်၍ ရနိုင်ဖွယ်သောအပြစ် ဖြစ်ချေက ငှါလက်ထဲရောက်မှ ပြုပြင်၍ယူမည်ဟု သဘောထားတတ်ကြလေသည်။

ရတနာကျောက်အရိုင်းကို ကောက်၍ရသူသည် သွေးပြီးသောကျောက်ကို ရသည်ထက် ဝမ်းသာတတ်၏။ အကြောင်းမူကား သွေးလိုက်လျှင်

အဘယ်မျှပိုမို၍ကောင်းမည်၊ ပြည်တန်သောကျောက်မြတ် ရတနာဖြစ်နိုင်လျှင် ဖြစ်မည်ဟု စိတ်၌မှတ်ထင်ကိုးစားတတ်ကြလေသည်။

ထိုအထူးချစ်ကြိုက်ခြင်းအလုပ်၌လည်း နောင်ခါကျမှ တစ်ပြားမတန်စေကာမူ အလားအလာကိုမျှော်ကာ ပြည်တန်ကျောက်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုးစား၍ ယူတတ်ကြလေရာ ပြည်မတန်သောအခါ၌ အပျိုလူပျိုဘဝကို ပြန်၍မတည်နိုင်ဘဲ ဖတ်ဖတ်မောတတ်ကြလေသည်။

အချို့သော ဂုဏ်အသရေရှိ အမျိုးသမီးတို့သည် မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာနှင့်လိုက်၍ ပြေးတတ်ကြ၏။ များစွာသော ယောက်ျားတို့သည်လည်း အမျိုးကောင်း အဆွေကောင်း ဂုဏ်အသရေရှိ အလိမ္မာစိန်ရတနာအိမ်မှာ အမေ့ကျွန်လုပ်မည့် မိန်းမချော မိန်းမလှကို လွတ်အောင်ရှောင်ရှားပြီး ချောင်ကြိုချောင်ကြား ရွက်ကြမ်းရေကျိုလောက်မှ မသားနားသူ မိန်းမများကို ယူတတ်ကြလေသည်။

ဤလိုအကြောင်းတွေကို ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့ ချစ်ကြိုက်ခြင်းသည် ဦးခေါင်း၏အလုပ်မဟုတ်၊ စဉ်းစားဉာဏ်အသိအလိမ္မာ၏ အလုပ်မဟုတ်။ မိမိကြိုက်သော အစာကို တပ်မက်တတ်သော ဝမ်းဗိုက်၏အလုပ်မျိုးနှင့်တူသဖြင့် သွားအရသာ ခါးတကျာ၊ ဩဇာသီးနှင့်လဲရိုးလားဟူသော ဦးပုည၏ စကားမျိုးအတိုင်းဖြစ်သော ကိစ္စမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိသာလေသည်။

အခါများစွာ မိန်းမများသည် အကျင့်မကောင်းသော ယောက်ျားတို့ကို ကြိုက်တတ်ကြလေသည်။ ဗစ်ကတားဟူးရိုးခေါ် စာရေးဆရာကြီးရေးသော ဇာတ်တစ်ခု၌

အလွန်လှသော ချောသော မင်းသမီးတစ်ယောက်သည် သူ့ရဲ့ပမာမင်းကုသထက် အရုပ်ဆိုးသော လူတစ်ယောက်ကို မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ကြိုက်ကြောင်း ပါရှိလေသည်။

ဤအရာ၌ မိန်းမများသည် မိခင်နှင့်လွန်စွာတူလေသည်။ အကြောင်းမူကား မိခင်များသည် မိုက်သောသားသမီးကို ပိုမို၍ချစ်တတ်လေသည်။ သို့သော်လည်း မိန်းမနှင့် ယောက်ျားကြိုက်ခြင်းသည် သားသမီးကို မိဘချစ်သော နည်းမျိုးနှင့် များစွာခြားနားလေသည်။

သားသမီးကို ချစ်အားကြီးသော မိဘသည်ကား မိမိ၏သားသမီး၌အပြစ်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မမြင်ရသော်လည်း အလိမ္မာမှာ အတုမရှိ၊ အသိမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းသည်ဟု မှတ်ထင်၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဧည့်သည်များရှေ့၌ သားကလေးကိုခေါ်၍ပြကာ တောင်အရွတ်ပြခိုင်း၊ မြောက်အရွတ်ပြခိုင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခိုင်း၊ တေးအဆိုခိုင်းခြင်းဖြင့် ဧည့်သည်သူစိမ်းများ စိတ်ညစ်အောင် လုပ်တတ်သော မိဘများသည် မိမိတို့၏ကလေး၌ အပြစ်ဆိုစရာ တစ်ချက်တစ်ကွက်မရှိ၊ နိုင်ငံ၌ထူးခြားလှစွာသော သားကလေးတစ်ယောက်ပေတကားဟု တွေးထင်တက်ကြွ၍နေသော မိဘများဖြစ်ကြလေရာ ပေးနိုင်ကမ်းနိုင်၊ ကျွေးနိုင်မွေးနိုင်သော အခြေအနေရှိ၍ မြောက်ပင့်သူများသည့်အခါ အရူးပမာဖြစ်တတ်လေသည်။ ထိုထက်တစ်ဖန် ပေဒင်ဆရာက မြောက်ပင့်၍ ဟောသောအခါ၌ သွက်သွက်ချာအောင် ရူးတတ်ကြလေသည်။

ဗန္ဓုလ၊ ၁ရက်၊ မေလ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

သမီးရည်းစားဘဝ

ယခုခေတ်ကာလသည် မြင်-ချစ်-ကြိုက်-လိုက် ဟူသော ခေတ်သမယကြီးဖြစ်သဖြင့် ယခုမြင်၊ ယခုချစ်၊ ယခုကြိုက်၊ ယခုလိုက်ဟူသော စကားအရ အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးဟူသော အဆုံးအမစကားကို ပဓာနမထားသောခေတ်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော်လည်း ယခုခေတ်မှာ ဘုရားတည်သူလည်း နည်း၊ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသူလည်း မရှိသဖြင့် ထိုစကားကို မလေးမစားကျင့်ကြလေသလား မသိရချေ။

ရှေးအခါများ၌ သုံးနေ သုံးမိုး ပိုးကာပန်းကာ စကားထာဝဂ်လျက် လ-ရက်ကို ဆွဲ၊ တရစ်ဝဲဝဲနေခဲ့ကြလေသည်။

ဤနှေးသောနည်းနှင့်၊ မြန်သောနည်း နှစ်နည်းအနက် အဘယ်နည်းက ပို၍ကောင်းပါသနည်းဟူသော အကြောင်းကို စဉ်းစားရန် လိုလေရာ အများအားဖြင့် ရှေးနည်းကို ကောင်းသည်ဟု ပြောကြပေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း။

သို့သော်လည်း အိမ်ထောင်မှု၏ရည်ရွယ်ချက်သည် သုခချမ်းသာ၊ ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍ ကမ္ဘာပေါ်၌လူဦးရေ ပွားများတိုးတက်ခြင်းဖြစ်လေရာ မြန်မြန်ထက်ထက် အိတ်စံပရက် ညားသည်ဖြစ်စေ၊ အေးအေးဆေးဆေး နှေးနှေးနာနာ ကုန်စိမ်းရထားကြီး

ဘူတာကို ဝင်သလို ညားသည်ဖြစ်စေ အဆိုပါ ရည်ရွယ်ချက် ပြီးမြောက်ပေါက်ရောက်လျှင် ကိစ္စချောလေသည်။

လောကမှာ မည်သည့်အရာမဆို တော်ရုံတန်ရုံသာ ဆေးဖြစ်၏။ လွန်လျှင် ဘေးဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကြာလွန်းလျှင်လည်း မကောင်း၊ မြန်လွန်းလျှင်လည်း မကောင်း၊ လေးလေးမှန်မှန်၊ နှေးနှေးမြန်မြန်ဟူသော **Festina Lente** ဆိုသည့်လက်တင်စကားပုံ၊ **Hasten Slowly** ခေါ်သော အင်္ဂလိပ်စကားပုံအရ မမြန်မနှေး ကိစ္စကို အေးစေခြင်းသည် မင်္ဂလာ မင်္ဂလာမည်၏ဟူ၍ ဂဏှာဟိ မှတ်ကြစေကုန်သတည်း။

ပပဝတီကို ကုသမင်း ကြံရသလို အတန်တန်သောဒုက္ခတို့၏အလယ်၌ မရမက ရှောင်သူကို အောင်သူပိုင်ရအောင် ပြောင်ပြောင်ကြီး ကြိုးစားအားထုတ်ရခြင်း၌ ကြန့်ကြာခြင်းသည် ဇွဲကောင်းသလောက် ကြန့်ကြာနိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် လက်ခတ်သံ ဖြိုးပိုက်စွာ၊ အိုးရိုက်ခြင်းအလုပ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသွင်မလင်း၊ အဆင်းကြုတ်ကြုတ်မို့၊ ဆင်တင်းကုတ်က မျှော်လျက်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းမျှော်ကာ၊ ပေါင်းဖော်ရန်ဓမ္မရအောင်၊ စောင်းတော်ကို ပွေ၍သော်လည်းကောင်း၊ ရေအိုင်တော်မှာ မဲကြုတ်ကြုတ်ကြီးဟာ၊ သရဲလုပ်ကာ၊ ကျွဲရုပ်ကိုဆောင်လျက်လည်းကောင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ အလောင်းတော်ကျောက်အိုးကွဲဟာ နောက်ပိုးသရဲရင်း၊ ဇွဲတင်း၍ နေနိုင်တော်မူသည့်ထုံးလို၊ အားသွန်ကြုံးခြင်း အလုပ်မျိုးမှာမူကား ကြာလေကောင်းလေ၊ ညောင်းလေတောင့်လေ ဖြစ်ချေရကား သတ္တိကို ချီးမွမ်းအပ်ပေကြောင်း။

သို့မဟုတ်မူ၍ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ကြာကြာဆိုင်းချေက အချစ်ဟာရီးပြီး မညားမိက အော်ဂလီဆန်ကာ အီလည်လည်ဖြစ်ပြီးလျှင် နှစ်ပါးစုံဆက် အိမ်ပေါ်တက်သောအခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပေါင်းသင်းရာ၌ ရေခဲစိမ်းငါးကို

စားရသလို ဖတ်တင်နဲ့ငန့် စိတ်မသန့်ရာမှ ထိတ်လန့်ပြီး စိတ်ပြန့်စရာအကြောင်းတွေ များစွာပင် ဖြစ်ပေါ်ကြုံကြိုက်တတ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ တစ်ယောက်၏အကြောင်းကို တစ်ယောက်သိလောက်ရုံ၊ တစ်ယောက်၏ စိတ်သဘောထားကို တစ်ယောက်ပိုင်နိုင်စွာ ဖြစ်ရုံမျှထက် ပိုမို၍ မကြန့်ကြာစေဘဲ အကြိုက်သန်တုန်းအခါမှာ ကိစ္စချောခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ဘာမသိ ညာမသိဘဲ ကတိုက်ကရိုက် လူပြည်မှာ အခြားယောက်ျား၊ အခြားမိန်းမ မရှိလေသည့်အလား၊ အူရားဖားရား စူဇကာပုဏ္ဏား ပွဲရန်နှင့်ညားသလို ဝိုက်ကားအောင် စားပိုးနှင့်၍ သေတတ်သလို အကျိုးနည်းစေတတ်သဖြင့် သတိထားရန် သင့်လှပေကြောင်း။

ဗန္ဓုလ၊ ၂၅ရက်၊ မေလ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

အချစ်ပြောင်းလဲသလား

အချစ်သည် ပြောင်းလဲသလား ဤမေးခွန်းသည် အရေးအကြီးဆုံးသော အချစ်၏မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်မိန်းမတစ်ယောက်သည် ချစ်စခင်စ စက္ခုရှုပေန သံဝါသစဉ် လုံ့လဥဿဟနှင့် ပြည့်စုံစွာ အချစ်အရာ၌ အဘယ်နေရာမှာမျှ လစ်ဟင်းခြင်းမရှိရလေအောင် အချစ်ကို ဟင်းလင်းဖွင့်ကြမြဲ ဖြစ်လေသည်။ အချစ်ဖြင့် အတိုးအပွားရစ်မ့်သောငှာ ကြိုးကြားကြိုးကြားမဟုတ်၊ ကြိုးစားကြိုးစားပြီး နီးကြားနီးကြားစွာ ချစ်ကြရလေသည်။

ဤလိုချစ်ခြင်းမျိုး၌ အချစ်စစ်လေ၊ အချစ်နစ်လေ၊ အချစ်မှန်လေ၊ အချစ်သန်လေလေ၊ အချစ်ရိုးလေလေ အချစ်တိုးလေလေ ဖြစ်ကြရခြင်းပေတည်း။

အဲ... သို့ကလို တွေ့စဉ်ချစ်သောအချစ်မျိုးသည် တို့ကဆိတ် တို့ကနန်းအချစ်မျိုးမျှသာမဟုတ်၊ ထိထိရောက်ရောက်၊ ပေါက်ရောက်စူးရှကာ အသည်းကို ချာချာမွေ့သောအချစ်ဖြစ်လေရာ မပြေနိုင် မပျောက်နိုင် မပြောင်းနိုင်ဟု မှတ်ထင်တတ်ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း အထက်ထက်က ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးသလို အတန်ကြာသောအခါ တစ်မျိုးတည်းသောအစမှာ ညည်းသလို ယောက်ျားဖြစ်သူကစပြီး တစ်မျိုးတစ်နည်း

ဖြစ်တတ်သည်ကို အခါခါတွေ့ကြရလေရာ အချစ်သည် ပြောင်းလဲတတ်သလားဟု မေးမြန်းစုံစမ်းဖွယ်ဖြစ်၍ နေလေကြောင်း။

အာနံ့လူမျိုးများသည် ဟင်းကို တစ်မျိုးတည်းစား၍ ၎င်းတစ်မျိုးကို ငြီးငွေ့မှ နောက်တစ်မျိုးကို ပြောင်းလဲသည်ကို ကြားဖူးလေသည်။ အချစ်မှာလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသလား။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်အခါက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အား လင်ငယ်နေသော မိန်းမများက လင်ကြီးကို မုန်းသလားဟု မေး၍ကြည့်ဖူးရာ ၎င်းမိန်းမကြီးက အခါများစွာ မုန်းသောကြောင့်မဟုတ်၊ အပျော်အပါးလွန်ချင်သော စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြဖူးလေသည်။

လင်ငယ်နေသောမိန်းမသည် လင်ကြီးအပေါ်၌ အချစ်ပြယ်ပျောက်ပြီး မျောက်ကိုလုံးလုံးလျားလျား တွယ်တာသည်ဟု အခါခပ်သိမ်း မဆိုနိုင်ချေ။ ဝက်သားဟင်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ စားရသူသည် ငံပြာရည်၊ ငါးပိချက်ကိုပင် ထူးထူးခြားခြား တောင့်တတတ်လေသည်။ ဝက်သားကို ငြီးခြင်းသည်ကား အီတုန်းအခိုက်မှာသာဖြစ်၍ အအီပြေသည့်အခါ တစ်ဖန်တောင့်တမြဲ ဖြစ်ပြန်လေသည်။ ကောင်းသည်ထင်၍ စားပြီး၊ သဘောမကျ မနှစ်လိုသော အစကိုမူကား ပြန်၍တောင့်တမည်မဟုတ်ချေ။ ထိုအကြောင်းကိုထောက်လျှင် လင်ကြီးကိုလုံးလုံးမုန်း၍ အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်ချင်သော အချို့သောမိန်းမများ ရှိတတ်သော်လည်း များစွာသော မိန်းမတို့မှာ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်၊ အပွားခတ်ရုံမျှ ဖြစ်လေသည်။

ယောက်ျားများမှာလည်း မယားကြီးရှိလျက်နှင့် အမြှောင်မယား အပျော်ထားသူတို့မှာ သားကြီး မယားကြီးကို မချစ်မုန်းထားသောကြောင့်မဟုတ်၊ မကုန်မခန်း၊ မပန်းမရိ၊ မနှမ်းမအိ၊ အမြဲလျှမ်းလျှမ်းပြည့်သော ဝါသနာအစွမ်းကြောင့် လိုက်စားတတ်ကြခြင်းဖြစ်လေရာ နဂိုအချစ်ရင်းသည်ကား မပျောက်၊ ကိုယ့်ခြံကိုကျော်ပြီး အခြားခြံကို တစ်ခါတလေ ဖောက်၍ဝင်ချင်သော နွားသိုးပမာ ခေတ္တခဏ လေလွင့်ခြင်းမျှဖြစ်လေရာ မယားကြီးက မသိချင်ဟန်ဆောင်၍နေသမျှ မယားကြီးကိုမုန်း၊ သိ၍ဆူပူမှသာ နားမချမ်းသာဖြစ်ပြီး ရှောင်ရှားတတ်လေသည်။

အခါများစွာမှာလည်း ဒေါသကြီးသော မယားကြီးမှာ မဖိုးနိုင်၊ မလိမ်းနိုင်ဖြစ်ကာ ချစ်ဖွယ်ရာဖြစ်သော နဂိုအမူအယာပျောက်ပြီး ဆံပင်တဖွားဖွား၊ သွားကျကျနှင့် ဒေါသတုံး ဒေါသခဲဖြစ်ကာဘီးလူးယောင်ဆောင်တတ်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ မချစ်စရာရုပ်ပုံကို မကြာခဏ မြင်ရသော လင်ယောက်ျားသည် မမုန်းချင်ဘဲ မုန်းပြီး အချစ်ပြယ်တတ်လေ၏။

အကယ်၍ မိန်းမဖြစ်သူက ဒေါသကို သိမ်းဆည်းပြီး ဖြီးကာ လိမ်းကာချစ်ရုပ်ကို တိုးသည်ထက်တိုးအောင် လုပ်ချေက လင်သည်ယောက်ျားမှာ မယားကြီးကို ရင်က မယားလုပ်ပြီး နောက်မယားကို ကျောက မယားလုပ်ချင်စိတ် ပေါ်၍လာတတ်လေသည်။

သို့သော်လည်း မိန်းမများမှာ ကျောကလင်၊ ရင်ကလင်ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်လင် အတိုးနှင့်ကြင်ကြချေက ပလွင်ပေါ်၌ထားခြင်းကို ခံရာမှ ဆင်းတဲ့လို ပြေးကြလျက် မယ်ဂျာအေးလုပ်ကြမည်ဆိုလျှင် သီလရင်ဆရာကင်းဟာ ယောက်ျားကို ဂုဏ်ပြိုင်ရှာသဖြင့် သုနက္ခ နတ်ကညာနှင့် နှိုင်းတာကို ရိုင်းစွာခံရသလို နောက်ရန်က ဖြန်းရလျက် ပင်ပန်းမလှ၊ နွမ်းလျူဆာ၊ ဒုက္ခတွေ့များတတ်သည်မှာ ဓမ္မတာ၊ သဘောအရနှင့် အဟောဝတဆန့်ကျင်ခြင်း၏ အစွမ်းပေတည်း။

စစ်စစ်မည်သောအချစ်

အိမ်ထောင်ခြင်းသည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သော လူ၏အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သဖြင့် အိမ်ထောင်ဘက် ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးဟူသော စကားရှိခဲ့လေသည်။

သို့အရေးကြီးလေရာ သတိပြုရန်အချက်သည် အခြားများစွာသော ဆင်ခြင်ရန်အချက်တို့အပြင် အဟုတ်တကယ်ချစ်သည် မချစ်သည်ကို သိအောင် သတိထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူတို့သည် အချစ်ကို ရမ္မက်ကိလေသာနှင့် အခါခါမှားတတ်ကြလေသည်။ လုံးကြီးပေါက်လှ၊ ထွားထွားညက်ညက်၊ အသားလတ်လတ် ဆူဖိုးခြင်းကို ထင်ကာမြင်ကာ ဝက်သနီချက်ကို တပ်မက်သည့်ကြိုက်ခြင်းမျိုးကို တကယ့်အချစ်ဟု မဆိုရချေ။ သို့သော်လည်း ဤလိုတပ်မက်ခြင်းမျိုးကို အချစ်ဟု မှတ်ထင်မှားပြီး တအားကုန်ပေါင်းသင်းမိကြသောကြောင့် ဝက်သနီအီသည့်အလား ငြီးငွေ့မုန်းထားပြီး အသားဝါသော်လည်း အလကားဟာကြီးဟု မှတ်ထင်ကာ စိတ်ပျက်၍ ကွဲတတ်ကြသည်များကို အခါများစွာ ကြုံရဖူးလေသည်။

အထက်အောက် ညီညာ၊ မက်လောက်စရာ အချောအခန့် အမော်ပိုသည့် ဖော်ဂဒိုစတိုင် မြင်သူတွေမှာ မှိုင့်ကျအောင် လင်ပစ်ခံကြရသည်မှာ ထိုကိန်းမျိုးကြံခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တကယ့်အချစ်ဆိုသည်မှာ ရင်သားမောက်မောက်၊ တင်ပါးမြောက်မြောက်ကို ကြည့်ကာ တပ်မက်ပြီးလျှင် လျှပ်ပြက်သလို မြန်စွာစွဲသော အကြိုက်မျိုးမဟုတ်ချေ။ မျိုးဂုဏ်၊ ဆွေဂုဏ်၊ ဥစ္စာဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ကို မြင်၍တပ်မက်ခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။

အဘယ်ဂုဏ်အဘယ်အရည်အချင်းကိုမှ မမြင်ဘဲ ပင်ကိုဖြစ်သောလူကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ချစ်ကြိုက်ခြင်းကိုသာ စစ်စစ်မည်သောအချစ်ဟု ဆိုရလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနူး၍ရသော အချစ်၊ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိသော အချစ်မျိုး၊ တောထဲတောင်ထဲ ခရီးကြမ်းအကြားထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရသဖြင့် ချစ်ကြိုက်ရသော အချစ်မျိုး၊ ကောင်းသမျှ အရည်အချင်း လက္ခဏာတို့ကို တဖြည်းဖြည်းမြင်၍ တစ်စတစ်စ ချစ်ရသောအချစ်မျိုးတို့သည် တကယ့်အချစ်မျိုးမဟုတ်။ ဆိုဒါနှင့်သံပရာစပ်မိလျှင် ဆူကြမြဲဖြစ်သည့်ပမာ အခါများစွာ ထောင်ခြောက်နှင့်ကြွက်လိုဖြစ်တတ်သော အကြိုက်မျိုးမျှ ဖြစ်လေသည်။

တကယ့်အချစ်မှာမူကား ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ မြင်လျှင်မြင်ချင်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင်အောင် ချစ်ပြီး၊ တွေ့ကြလျှင်လည်း ဘာကိုညာကိုမှ ကြံစည်ရန် သတိမရ၊ စကားပြောရန်နှင့်သဘောကျပြီး တစ်ယောက်ပြောသည်ကို တစ်ယောက်နားထောင်လိုမဝ။ တစ်ညလုံးပြောနေလိုလည်း အားမရ၊ တစ်နေ့လုံးကစားနေရလိုလည်း မဝ၊ တွေ့မိလျှင် မခွဲချင်၊ ခွဲ၍သွားရလျှင်လည်း မျက်လုံးများ ကျွတ်၍ကျလောက်အောင် မျှော်၍ကြည့်ရသောအချစ်မျိုးကိုသာ စစ်စစ်မည်သောအချစ်ဟု ခေါ်ဆိုရလေသည်။

နှစ်ယောက်အတူတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း စကားပြောဖို့ထက် အသားရောဖို့ကို လွန်စွာတပ်မက်သောသူတို့သည် တကယ်အစစ် မချစ်၊ ဝက်သနီကြိုက်မျိုးသာ ဖြစ်တတ်လေရာ ထိုကဲ့သို့ စားလုံးသောက်လုံးကြီးစွာနှင့် လာ၍ချစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ကို သတိနှင့်ရှောင်အပ်ကြလေသည်။

ဥရောပတိုက်သား၊ ပျိုရွယ်သူ သမီးရည်းစားတို့သည် နှစ်ယောက်တည်းတွဲ၍ လည်ကြပတ်ကြသည့်အခါ၌ အပျက်ချင်းမဟုတ်မူ၍ မိသားဘသားပီသသူမှန်ချေက အများအားဖြင့် စကားနှင့်ပြီးကြ၍ အပေါ်ယံမှတစ်ပါး အသားချင်းမနီးတတ်ကြချေ။ နီးဖို့ရန် ကြံစည်သော ယောက်ျားများသည် မုန်းထားရွံရှာရှုတ်ချခြင်းကို ခံကြရလျက် အချစ်ကောင်မဟုတ်၊ အညစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူခြင်းကို ခံကြရလျက် မကောင်းယုတ်မာ ဆိုးညစ်စွာသော သူတို့၏စာရင်းမှာ အသွင်းခံကြရပြီး ၎င်းလူ၏ဆိုးသောသတင်းသည် လျှင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့လျက် တွဲဖက်ကိုရဖို့ရန် ခက်တတ်လေသည်။

တကယ့်အချစ်သည် အဘယ်မျှလောက် ဆင်းရဲသောဘဝသို့ ရောက်စေကာမူ လင်နှင့်မယား၊ မကွဲမကွာ၊ မကွေမကွင်းဘဲ သေအထိ မြဲတတ်လေသည်။ တကယ့်အချစ်မဟုတ်သော အညစ်တို့သည်ကား အတော်အတန် ချစ်၍ကြိုက်၍ စကြသောအခါ၌ ပြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်ကြပြီးလျှင် ငြိုငြင်ဆင်းရဲအတူပေါင်းရင်း အမြဲကွဲ၍နေတတ်သောကြောင့် စီးပွားဥစ္စာ ဂုဏ်အသရေမှာ လူစွမ်းလျှင် ရတာပဲဟု စိတ်၌အစွဲပြုကာ တကယ့်အချစ်စစ်ကို တွေ့ချေက အဆင်းရဲဆုံး အသိမ်ငယ်ဆုံးဖြစ်သော အခြေအနေ၌ ရှိနေသူပင်ဖြစ်စေကာမူ ရိုးမြေကျ ကြံသင့်ကြလေသည်ဖြစ်ကြောင်း။

ကြက်မတွန်လို့မိုးမလင်း

တိရစ္ဆာန်ကြက်ငှက်တို့မှာ ဘာသာဘာဝ ရင်းနှီးပေါင်းသင်းခြင်းကိစ္စ ပူလောင်စွာ ကြုံကြိုက်လာသည့်အခါ ဘာသာဘာဝ ထုံးစံလေ့အတိုင်း ချောမော့ဖြားယောင်း၍မရလျှင် နှုတ်သီးအတက် ချွန်ချွန်ထက်ထက်တို့ကို အချက်ကျ သုံးစွဲခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ခြင်းကို ရရှိအောင်ကြံကြရလေသည်။

သာလွန်ကြမ်းကြုတ်သော တိရစ္ဆာန်ကြီးများမှာကား ဦးချိုအစွယ်နှင့်ချိန်ရွယ်ပြီး ခြောက်ကာ အချစ်လမ်းအပေါက်တို့အောင် ကြောက်ဖွယ်သောနည်းလမ်းကို အသုံးပြုကြလေသည်။

ရှေးကမ္ဘာဦး အစဦး၌ လူသတ္တဝါတို့သည် ဒါဝင်ပညာရှိကြီး၏ ဝါဒအရ တိရစ္ဆာန်ဘဝမှ တိုးတက်၍ လာစအခါ၌ အဖိုက အမကို မျက်စပစ်၍မရ၊ သွားဖြဲပြု၍ ဟန်မကျသောအခါ တုတ်လက်နက်၊ ကျောက်ခဲစသည်ဖြင့် ဦးဆက်ကို လဲအောင်ချပြီး ဂူထဲသို့ပွေယူကာ မင်္ဂလာပွဲကို လက်ရုံးဖြင့် ကျင်းပကြလေသည်။

ထိုအခါ၌ အသက်လည်းစေ့သည် မစေ့နှင့် ပတ်သက်သော အိန္ဒိယရာဇသတ်ပုဒ်မ မပေါ်သေးသဖြင့် လက်ရုံးသတ္တိ ဘုန်းသမ္ဘာပြည့်သူတို့သည် အပျိုကိုရကြလေသည်။

အများအားဖြင့်လည်း အိမ်နီးပါးချင်း၊ ဂူများအတွင်း၌ မြာချောယမင်းကလေးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်နေချေက ဂူနီးပါးချင်းတို့မှာ အသေအကြေအားပြိုင်ခြင်း မယားကို ပိုင်အောင် အတိုက်အခံပြုကြရလေသည်။

ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ယောက်ျားအတွက် မိန်းမတွေ ထိုကဲ့သို့ အတိုက်အခံပြုရခြင်းဟူ၍ မရှိခဲ့ကြချေ။

သို့ဖြစ်ရာ ယောက်ျားသည် ကမ္ဘာဦးကစ၍ မိန်းမကို အစိုးရခဲ့သဖြင့် အမဟူက လူသာမဟုတ် တိရစ္ဆာန်များမှာပင် အဖိုယောက်ျားတို့၏ သူရသတ္တိကို ချီးမြှောက်ရန် ဆုတောင်းသဖွယ်သာ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

လူသတ္တဝါတို့သည် ကြီး၍လာကြသောအခါ၌လည်း ဥပဒေစည်းကမ်းကို ယောက်ျားတို့က ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ထိုဥပဒေစည်းကမ်းများမှာလည်း မိန်းမများက ယောက်ျားများ၏အလိုကို ဖြည့်ဖို့ရန် ယောက်ျား၏အသုံးကို ခံဖို့ရန် ဥပဒေများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုအကြောင်းအရာတို့ကို ဆင်ခြင်လိုက်သော မိန်းမများသည် ကမ္ဘာဦးကစ၍ နိမိန်းခြင်းကို ခံခဲ့ကြရပြီး သားမွေးခြင်းတည်းဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ် အကောင်းဆုံးသော တာဝန်ကို ဆောင်ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ယောက်ျား၏ လက်အောက်ခံဖြစ်ခြင်းမှာ မတရားသဖြင့်မဟုတ်၊ တရားသဖြင့် ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် ယောက်ျားများမှာ စစ်တိုက်ရခြင်းအလုပ်၊ သားမယားကို ကွယ်ကာစောင့်ရှောက်ရသောအလုပ် ရှိလေသည်။

အားနည်းသူ၏ သုခချမ်းသာခြင်းကို ဆောင်ရွက်ရခြင်းသည် မည်သူထက်မည်သူမသာ၊ အပြန်အလှန်ကျေးဇူးကို ပြုကြရခြင်းမျှ ဖြစ်လေ၏။

ယခုခေတ် သမယမှာမူကား လူသတ္တဝါတို့သည် ပညာတိုးကြသဖြင့် ပြောင်းလဲခြင်းတို့သည် ဖြစ်ပေါ်၍လာကြလေရာ ယောက်ျားများသည် ရှေးကမ္ဘာဦးသူများလောက် မစွန့်စားရ၊ ယခုမိန်းမများသည်လည်း ရှေးကမ္ဘာဦးသူများလောက် ပညာဉာဏ်သတ္တိ၊ စွမ်းရည်မနည်းကြသဖြင့် ယောက်ျားများက မိမိတို့အစဉ်အလာမှ ရရှိခဲ့သော အခွင့်အရေးတို့ကို လျော့ကြရ၍ မိန်းမတို့ကလည်း အစဉ်အလာနိမ့်ကျ၍ လာခဲ့သောအခြေအနေမှ တိုးတက်ကြရလေသည်။

ဤတိုးတက်ခြင်းသည် ကမ္ဘာဦးအစဉ်အလာရှိခဲ့သော ထုံးစံများနှင့် ဆန့်ကျင်သလို ဖြစ်သော်လည်း ရှေးထုံးအစဉ်အလာတို့မည်သည် အခါခပ်သိမ်းကောင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ မိန်းမများသည် ကမ္ဘာဦးမှာ အောက်ကျ၍လာသောကြောင့် ယခုလည်း အောက်ကျရမည်ဟုဆိုလျှင် ကမ္ဘာထုံးစံတို့သည် မပြောင်းမလဲနိုင်သော ပရမတ္ထ သဘောတရားတွေ ဖြစ်ဖို့ရှိလေသည်။

နောက်များမကြာမီ လူတို့မှာ အလိမ္မာတိုးသဖြင့် လက်ရုံးအားကိုး တိုက်ခိုက်ရသောအလုပ်များ၊ စက်ပညာတွေ၊ ဓာတ်ပညာတွေ တိုးတက်သဖြင့် အားကိုအမှီပြု၍ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်များ ပပျောက်၍မိန်းမများသည်လည်း ယောက်ျားတို့တပ်အပ်သော ပညာများကို ယခုထက်ပိုမို၍ တတ်သောအခါ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမအတန်းခြင်းတူညီကြလျက် **ကြက်မတွန်လို့ မိုးမလင်း**ဟူသော စကားပပျောက်ပြီးလျှင် ကြက်ထီးရော ကြက်မရော ညီတူညာတူတွန်ခြင်းဖြင့် တစ်ကမ္ဘာလုံး တိုးတက်ကြီးမြင့်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလိမ့်မည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်အပ်ပေကြောင်း။

ဗန္ဓုလ၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

အချစ်၏လမ်းခရီးကြမ်း

အချစ်ဆိုသည်မှာ အမည်နှင့်လွန်စွာညီသော အရာဖြစ်သည်။

ရော့ ပတ္တမြား... ရော့ နဂါးဟု စားလမ်းသတ်သတ်၊ နဖူးတွေဒူးတွေ၊ ဘီလူးတွေမို့ ထူးမလေ့ မမြတ်သည့်၊ ရော့ နှစ်ကျပ်၊ ရော့ ငါးကျပ်၊ တစ်နေ့ကုန် တစ်ညဉ့်ကျမ်း ဆယ်ကျပ်တန်းသတ်မှတ်၍၊ မလတ်မဆတ်သဖြင့် ပြတ်ပြတ်သတ်သတ်ပေးကမ်းပြီး၊ တန်းတန်းမတ်မတ် ဆိုက်လျက်၊ ကပ်မိရင်၊ ဟပ်မိသည့်သတ္တိနှင့်ပြည့်စုံ၍၊ ပုပ်ကုန်မလတ်၊ အသိုးအစပ်အလား၊ ဖောက်ကားလှည့်လည်၊ ဧည့်သည်ချစ်၊ အမျိုးအစားမို့ မတိုးမပွားသော အချစ်တို့သည်လည်း လောက၌ များစွာပင် ရှိကြလေသည်။

အစစ်ဖြစ်သောအချစ်သည်ကား ထိုလို အချစ်မျိုးမဟုတ်သဖြင့် ၎င်းအစစ်အမှန်ဖြစ်သော အချစ်၏လမ်းသည် များစွာပင် ကြမ်းတမ်းခက်ခဲ၊ လဲစရာ၊ ပြိုစရာ၊ ဆိုစရာ ငိုစရာ၊ မချိုမသာ၊ ကရောက်ကရက်များသည့် အနောက်အယုတ်တွေ၏ကြားထဲမှာ တအားနွဲ့ကာ သွားရသော လမ်းဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ချစ်ဟူသော စကားနှင့်လျော်ညီစွာ ခြစ်ခြစ်လောင်အောင် ပူစနက်ခင်း၊ လောင်ချက်ပြင်းသော အချစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ထိုအချစ်၏လမ်းသည် လွန်စွာကြမ်းတမ်းသဖြင့် ဆူးငြောင့်ခလုတ်၊ အရှုပ်အယုတ်တွေ လွန်စွာမှ များတတ်လေရာ အချစ်ဟူသောစကားနှင့်လျော်ညီစွာ ချစ်ခြင်း၊

စူးခြင်း၊ ထိရခြင်းတို့ကို မရှုမလှ ခံ၍သွားရသောလမ်းဖြစ်သဖြင့် အဟုတ်ကြမ်းသော လုပ်ငန်းကြီးဖြစ်၍ နေပေကြောင်း။

ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ အဖိုးတန်သောအရာဟူသမျှမှာ မည်ကာမတ္တ၊ မရတတ်သော ဓမ္မတာသဘောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

အဖိုးထိုက်သော ရတနာမြတ်တို့မှာ အကာထပ်လျက် အခွန်အခေါက်လွှမ်းသဖြင့် ကျောက်ကြမ်းနှင့် ခွင်းနိုင်မှ အလင်းအရောင် ကြွမြဲဖြစ်လေသည်။

လူတို့၏ ဝမ်းစာဆန်စပါးတို့ကိုလည်း နဖူးကချွေး ခြေဖျားထိတိုင်အောင် မချီအားသွန် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး၊ မိုးကြောက်ရ၊ လေကြောက်ရ၊ မစသောလုံ့လဖြင့် ဆုံးအစလုပ်နိုင်မှ ကျောက်အရောရော မြေအရောရောနှင့် ဖိတ်ခြင်း၊ စောင်းခြင်းတို့၏အလယ်၌ ကြိတ်ခြင်းထောင်းခြင်းကို ပြု၍ စားသုံးကြရလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား ပုထုဇဉ်လူအများတို့၌ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သဖြင့် မရှက်မကြောက် အသက်ကို မထောက်ဘဲ အသည်းဆိုင်အကြံအကြား၌ သိုအပ်ထားသော အချစ်တည်းဟူသော ရတနာကို ပိုင်စိုးရရှိရန်အရေးသည် အဘယ်မျှလောက် ကြီးမားသော ရန်ဘေးတို့နှင့် ဝိုင်းရံ၍နေသည်ကို အထူးမစဉ်းစားဘဲ သိလွယ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရဲရင့်သော ယောက်ျားမှတ်စား အခြားသောသူသည် သမီးကညာနှင့်မထိုက်ဟု အင်္ဂလိပ်စကားပုံရှိလေသည်။

ထိုအကြောင်းများကိုထောက်လျှင် လောက၌ အလွယ်တကူရရှိနိုင်သော အရာတို့ကို အများအားဖြင့် အမျိုးမမှန် အဖိုးမတန်၊ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ အားထုတ်ကြံစည်၍ ယူရသော အရာမှသာ အဖိုးထိုက်တန်သည်ဟု အယူရှိတတ်ကြလေရာ လွယ်ကူစွာနှင့် ရရှိသောအချစ်မှာ ဆံရစ်ကညာ၊ အသစ်အသစ်ကလေးပင် ဖြစ်စေကာမူ အနှစ်မပါသဖြင့်

မချစ်စရာဟု အပြစ်အနာပါသလို မညှာမတာ အထင်အမြင်ကို ပြင်ပြင်သာ ခံရတတ်လေသည်။

ဤလိုဖြစ်ခြင်းသည် မိန်းမမှာသာ အလျဉ်းမဟုတ်၊ ယောက်ျားများမှာလည်း မိမိတို့ကိုယ်ကို အပေါ်စားလုပ်ချေက အလျော့စားထဲသို့ ရောက်တတ်ကြောင်း သတိပြုသင့်လှပေသည်။

နောက်ပိုးဝါသနာအလွန်ပါ၍ မြာရှိရာမှာ တရစ်ဝဲဝဲနှင့် အရှက်နည်းစွာ ကိလေသာရပ်၊ အကြောင်လုပ်လျက် အပုပ်ကောင်ဟန် သရုပ်ဖန်၍၊ လျှောက်ပြန်သံပေး၊ ဟန်ရေးပိုမို၊ တေးချင်းဆိုကာ၊ အလိုပါအောင်၊ အပျိုရှာသော၊ ကာလသားတို့သည် အပေါ်စားကာလသားမဟုတ်၊ အပေါ်စားကာလသားတွေ ဖြစ်တတ်သဖြင့် ကြားရသော မိန်းမကလေးများက သည့်အကောင်ဟာ ငါလိုချင်ရင်ရမှာပဲ၊ ထာဘီနားတစ်ခါလျှင် ဘိုဆံဖုတ်တစ်ရာ ဆိုတဲ့အမျိုးအစားထဲကပဲ။ ငါအခု ရှေ့ကလျှောက်ရင် ကောက်ကောက်ပါအောင် နောက်ရောင်ခံမယ့် အကောင်စားပဲ စသည်ဖြင့် ထင်မြင်သေးနပ်၊ ရှုပ်ချခြင်းကို ခံရတတ်လေသည်။

သို့ရှုပ်ချခြင်းကို ခံရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ မိမိကိုယ်ကို အပေါ်စားဖြစ်အောင် လုပ်သဖြင့် လူပေါ်ဟူ၍ ထင်မှတ်ခြင်းကို ခံရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အချစ်အရာ၌ လူပေါ်မဖြစ်ရလေအောင် လောလောပြီး မပူဘဲ အပိုးမသန် အရိုးခံလိုနေခြင်းဖြင့် အဖိုးတန်အောင်လုပ်ကာ အအုပ် နပ်သော်လည်း မခုတ်တတ်သည့်ကြောင်ပမာ ထိုးချောင်ရှာကာ အောင့်နားလျက်၊ စောင့်စား၍နေတတ်ချေက အခြေကျ အချစ်ရတနာ သိုက်ထူး သိုက်မြတ်တွေဟာ မလစ်မကွာ မလိုက်မတူးရအောင်

အကြိုက်နတ်က ဆိုက်ကပ်၍ပေးလိမ့်မည့်အရေးကို ယောက်ျားခေတ် သတ္တိထွန်းခြင်းဖြင့်
အတတ်သိအောင် ညွှန်းလိုက်ရပေကြောင်း။

ကိုယ်ကောင်းခေါင်းမရွေ့

သောကမရှိဘဲလျှက် သောကအပူသယ်ဖြစ်၍ နေသူတို့သည် လောကမှာ
အများပင် ရှိကြလေသည်။

အများအားဖြင့် ဤလိုသောကသယ်တို့သည် မိန်းမများထံ၌ ပိုမို
များပြားကြလေသည်။

ဘယ်မောင်က မိမိကို စော်ကားတာကလား၊ မိဘလုပ်သူများက တရားမှ
မတရားဘဲကိုး၊ ညီမများက ဘယ်လိုနှိပ်စက်တာကလား၊ ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုရင် တန်ပါပြီ
(ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှမရွေ့ဘူး) သဘောကြီးကြီးထားပြီး ဘယ်လိုပြောပြော
ဘယ်လိုဆိုဆို ထင်ချင်သလို ထင်ကြစေတော့ သည်းခံနိုင်သမျှတော့ သည်းခံတာပါပဲ။
မတတ်သာ ရေငုံနေမယ်၊ ပြန်လို့တော့ မပြောဘူး။ နောက်ဆုံးကျရင် ဘုရားသိမှာပဲ၊
ဘုရားသိကြား ရှင်ကြီးရှင်ကောင်းတို့ မြန်မြန်ကြီး ပြတော်မူကြပါဘုရား ဟူ၍လည်းကောင်း။

ကိုယ်က ကောင်းပါလျှက်နဲ့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မကောင်းကြတာ အမှန်ပါပဲ။ ငါ့ကံ
ဆိုးလေခြင်း၊ ငါ့ရှေးက မကောင်းခဲ့လို့ ငါ့ဘဝကို ဆိုးခဲ့လို့၊ အခုဘဝမှာ သူတစ်ပါးပြောတာ
ဆိုတာ တစ်လွဲထင်တာ ခံရတာပဲ ဟူ၍လည်းကောင်း ညည်းညူကာ ရင်ကိုထုကာ ကိုယ်က
အငယ်ပါကလားဟဲ့။ သူတို့က အကြီးပါကလား၊ ဆူးကျရင် ဖက်ပေါက်၊ ဖက်ကျရင်လည်း

ဖက်ပေါက် ဆိုတာလို ဖြစ်ချည်ရဲ့လို့ အောက်မေ့ပြီး ခေါင်းငုံ့ခံရတော့တာပဲ စသည်ဖြင့် မျက်ရည်ကလေး လည်ကာလည်ကာနှင့် လူကြုံတိုင်း ပြောပြကာ သောကရုပ်ဆောင်သော မိန်းမတို့ရှိကြ၏။

၎င်းတို့အား ညည်းပြောတာတွေ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ညည်းစိတ်ထင်လို့ ဖြစ်တာတွေပဲ ဟု တစ်ယောက်ယောက်က ပြော၍ပြချေက ဤကဲ့သို့ ပြောသောသူကို အံ့အားသင့်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကာ အထုပ်ကလေးကို ခေါင်းပေါ်၌တင်ကာ ထ၍သွားပြီး နောင်ထိုကဲ့သို့ တုံ့ပြန်၍ ပြောတတ်သူကို လမ်းမှာတွေ့လျှင်ပင် တော်ရာက ရှောင်ရှား၍ သွားတတ်လေသည်။

အကြောင်းမူကား ဤလိုတုံ့ပြန်၍ ပြောတတ်သူသည် မိမိကို ဝိုင်း၍နှိပ်စက်ကြသူအများတို့နှင့် အလိုတူ အလိုပါဖြစ်သူ၊ မိမိအပေါ်မှာ နည်းနည်းကလေးမှ အကြင်နာအသနားမရှိသူ၊ အလွန်ရက်စက်သူ၊ စိတ်ရင်းမကောင်းသူ၊ မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်သူ၊ တစ်ဖက်သတ် မျက်နှာလိုက်သူ၊ သူတစ်ပါး စိတ်ဆင်းရဲသည်ကို မြင်ရမှ အိပ်ပျော်စားဝင်သူဟု စိတ်ချယုံကြည်ကာ နောင်ဘဝ ဘဝ၌ ကြက်ဖြစ်တောင် သည်လိုဟာမျိုးနဲ့ တစ်ကျင်းတည်း မပေါက်ရပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းတတ်လေသည်။

ဤလို သောကသည်တို့သည် အမှန်အားဖြင့် မိမိတို့၏ စိတ်ကမှတ်ထင်ပြီး မှတ်ထင်အားကြီးခြင်းကြောင့် မိမိတို့ မှတ်ထင်သောအရာကို မိမိတို့ယုံကြည်ကာ ဆွေမျိုးသားခြင်းတို့ ပြောသမျှ၊ လုပ်သမျှ၊ ကြံသမျှတွေကို တစ်ထောင့်ကနေ၍ လင်ကောင်ပိုးငှက်လို အကြောင်သားကြည့်ကာ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ ပြောသမျှ ဆိုသမျှ ကြံသမျှ စည်သမျှဟာ ငါ့ကိုအရွဲ့တိုက်တာတွေပဲဟု အယူရှိကာ ဘယ်သူ့နှုတ်က ဘယ်အသံထွက်ရင် ဘယ်အကြံဆိုတာ ဒီမိန်းမက သိပြီးပါ။ မသိဘူးလို့များ မထင်လိုက်ကြပါနဲ့။ မပြောချင်လို့ ရေငုံနေတာစသည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ပြောတတ်ကြလေသည်။

ဤလိုမိန်းမမျိုးသည် မိမိနှင့်နီးစပ်သူတို့ကို အမြဲမိမိက အထင်လွဲ၍ နေကြပြီး မိမိတို့က အထင်လွဲခံနေရသလို အနေနှင့် ပြောဆိုသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတစ်ပါးလုပ်သမျှကို အမြဲဂရုစိုက်၍ နေမည်ဆိုလျှင် အထင်လွဲစရာအချက်တို့ကို အမြဲတွေ့နိုင်လေသည်။ အရှေ့ ၇ အိမ်၊ အနောက် ၇ အိမ်၊ တောင် ၇ အိမ်၊ မြောက် ၇ အိမ်နှင့် မသင့်သည့် မသင့်သူက ဆိုးသလား၊ ၇ အိမ်က ဆိုးသလားဟူသော အမေးကို ဤလိုမိန်းမများသည် မိမိတို့ကိုယ်ကို မေးမြန်းကြဖို့ သင့်ကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့သော သောကသည်တို့သည် အများအားဖြင့် ဆွေမျိုးညာတိ ပေါက်ဖော်သားချင်းတို့ကို အမြဲအနှောင့်အယှက်ပေး၍ နေသူများဖြစ်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟအားကြီးလှသဖြင့်လည်းကောင်း၊ မကောင်းဆိုးယုတ်သော စိတ်အလိုတို့ကို ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တို့က အမြဲဖြည့်၍ မနေနိုင်၊ အမြဲမှုတ်၍ မနေနိုင်၊ အမြဲမြှောက်ပင့်၍ မနေနိုင်ကြသောအခါ ဆွေမျိုးများကို လွန်စွာ ယုတ်မာဆိုးသွမ်းသည်ဟု မှတ်ထင်၍နေသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုမိန်းမမျိုး၏စိတ်၌ ငါသာသိသည်၊ ငါသာတတ်သည်၊ ငါသာလိမ္မာသည်၊ ငါသာသည်းခတ်တတ်သည်၊ ငါသာတရားပြည့်သည်ဟု မှတ်ထင်ကာ စိတ်ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ကျောင်းကန်ဘုရားသွားခြင်းတို့၌ မလစ်မဟင်းဘဲ ဥပုသ်ဇရပ်၌ ကမ္ဘာလောကကြီး၌ ရှိသမျှသော လူသတ္တဝါတို့၏ ဆိုးယုတ်ခြင်းအကြောင်းကို ကြီးစွာသော ကရုဏာနှင့်ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောဆိုတတ်ကြလေသည်။

ဤပြောဆိုက်မှာ ကိုင်း ကိုင်း သီလခံကြရအောင်၊ ညည်းတို့ ဘာအတင်းတွေ ပြောနေကြသလဲဟု တစ်ယောက်ယောက်က ပြောသည့်အခါ အတင်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးတော်၊ ဟုတ်တာပြောတာပါဟု ပြောပြီးသောစကားများကို အခိုင်အမာ အတည်ဖြစ်အောင် နိဂုံးချုပ်တတ်ကြလေသည်။

ဤလိုသောကသည်တို့မှာ သောကကြောင့် စိတ်အားသတ္တိဦးနှောင်းပြီး တကယ့်သောကနည်း နည်းမှာ မိမိ၏စိတ်က ဖန်တီးသော သောကတွေက ဝေမောင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရာမှာ ကိုယ်ဆင်းရဲသဖြင့် ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်ပြီး ငြိုငြင်ဆင်းရဲသောဘဝကို မြန်မြန်အဆုံးသတ်တတ်ကြလေသည်။

ထိုစိတ်ရောဂါကြီးကို နိုင်ရန် ကုဖို့ဆေးသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ မည်သူက ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်တာပဲ၊ ဘယ်လိုပြောတာပဲစသည့်အတွေးတို့ကို စိတ်ထဲ၌ ဘယ်အခါမှ မပေါ်သာစေဘဲ သူတစ်ပါး၏ အလုပ်ဟူသမျှ၌ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပြန်ခြင်းကို မပြုလျစ်လျူရှုခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်ကောင်းလျှင် ခေါင်းမရွေ့ဟူသော စကားနှင့်ညီညွတ်စွာ အေးချမ်းသာယာခြင်းစိတ်၏ အခြေအနေကို ရရှိခံစားရမည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်အပ်ပေကြောင်း။

ဗန္ဓုလ၊ ၂၇ ရက်၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

ထူးပေဆန်းပေသည်

ယောက်ျားများသည် လူမျိုးကွဲ မိန်းမများကိုတပ်မက်တတ်သည်ဟု ဥရောပတိုက်သားများ ပြောကြလေသည်။ ဤစကားသည် ယောက်ျားများအတွက်သာမဟုတ်၊ မိန်းမများအတွက်ဆိုလျှင်လည်း မှားလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမူကား လူတိုင်းစိတ်သည် အသစ်အဆန်းအမျိုးမျိုးကို ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သည်မှာ ယောက်ျားသာမဟုတ်၊ မိန်းမများလည်း ထို့အတူ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဤလောကကြီး၌ ထွေထူးဆန်းပြားသောအရာတို့သည် ရေတွက်၍ မကုန်နိုင်အောင် များပြားလေသည်။ ပထဝီမြေမျက်နှာပြင်၌ပင် တစ်ညီတည်းမရှိ၊ အနိမ့်အမြင့်၊ အပြန့်အကျယ်၊ အဖုအထစ်စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး အဆန်းတကြယ် ရှိရလေသည်။

ကွင်းပြင်ကြီးကိုသာ နေ့စဉ် မြင်၍နေရသောသူသည် ချောက်မြောင်း တောင်ကမ်းတို့ကို တောင့်တ၏။ ချောက်မြောင်းတောင်ကုန်းတို့၌ နေသူတို့သည် ကွင်းပြင်ဆိပ်ကမ်းများကိုမြင်လျှင် ခမ်းနားသည်ဟု မှတ်ထင်၏။ ထို့အတူ မြို့၌နေသူသည် တောကို ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု မှတ်ထင်တတ်၏။ တော၌နေသူသည်လည်း မြို့ကိုပျော်စရာကောင်းသည်ဟု မှတ်ထင်တတ်လေသည်။

အဝတ်အစား၊ အနေအထိုင်၊ အလုပ်အကိုင်စသည်တို့၌လည်း ထို့နည်းအတိုင်းဖြစ်လေရာ ဤအလုပ်ကိုလုပ်သူသည် ဟိုအလုပ်ကို ကောင်းမည်ထင်၏။ ဟိုအလုပ်ကို လုပ်သူသည် ဤအလုပ်ကို ကောင်းမည်ထင်၏။ အဝတ်ကိုလည်း တစ်မျိုးတည်းမဝတ်နိုင်၊ အစားကိုလည်း တစ်မျိုးတည်း မစားနိုင်၊ လူ၏စိတ်သည် ထွေထွေးဆန်းကြယ်သော ပြောင်းလဲခြင်းတို့၌ ကျင်လည်၍နေရမှသာ ပျော်ရွှင်လေရာ ဤလောကကြီးတစ်ခုလုံးသည်လည်း အမြဲပြောင်းလဲခြင်းဖြင့်သာ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိ၍နေသော လောကကြီးဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြောင်းတွေကို ထောက်သော်ယောက်ျားများသာ လူမျိုးကွဲမိန်းမများကို တပ်မက်တတ်သည်မဟုတ်၊ မိန်းမများသည်လည်း လူမျိုးကွဲ ယောက်ျားများကို တပ်မက်ကြသောကြောင့်သာ အများအပြား လူမျိုးကွဲတို့နှင့် ညားကြခြင်းဖြစ်လေ၏။ ယောက်ျားများ လူမျိုးကွဲကို ယူသလောက် မိန်းမများလည်း လူမျိုးကွဲကို ယူကြလေသည်။ အကြောင်းမူကား လူမျိုးကွဲယောက်ျား ဆယ်ယောက်သည် မြန်မာမများကို ယူရာ၌ မြန်မာမ ဆယ်ယောက်သည်လည်း လူမျိုးကွဲကို ယူကြရလေသည်။

စိတ်သည် အဆန်းအသစ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သောသူ၏ ဓမ္မတာစိတ်ရင်း အတိုင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုစိတ်ရင်းအရ လူမျိုးကွဲသာမဟုတ် ထူးခြားသော ယောက်ျား၊ ထူးခြားသော မိန်းမတို့သည်လည်း အခြားများစွာသော ယောက်ျားမိန်းမများထက် ပိုမိုတပ်မက်စွဲလမ်းတတ်လေသည်။

ဥပမာဆိုလျှင် ရုပ်ရည်လှခြင်းဟူသော မိန်းမနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဝတ်ကြောင်၊ တစ်ယောက် သီလရင် ခေါင်းတုံးများဖြစ်ချေက ထိုနှစ်ယောက်ကို မြင်ရသော ယောက်ျား၏စက္ခုသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ်ကြောင်မိန်းမထက်ပင် သီလရင်က သာသလိုလိုထင်ပြီး သီလရင် ရှုပေနပြုတတ်လေသည်။

ထို့နည်းတူစွာ ယောက်ျားချောချောနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဘိုကော၊ တစ်ယောက်က ရဟန်းဖြစ်လျှင်လည်း မာတုဂါမ၏စက္ခုသည် မဆိုင်သောအရာ၌ ချွတ်မှားပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်ျားချောချောကလေးထက်ပင် ရဟန်းက ယဉ်စရိုသလိုလိုထင်ပြီး မသင့်တော်သောအရာကို အာရုံပြုတတ်လေသည်။ ဤလိုဖြစ်ခြင်းသည် လူသတ္တဝါတို့၏နိဝါကြောင်ကြား၊ ဖောက်ပြန်ခြင်းများသော စိတ်ကြောင့် ဖြစ်လေရာ ခက်တာဆန်းတာ၊ ထူးခြားသော အရာကိုမှ ကောင်းသည်ဟု မှတ်ထင် ယုံကြည်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဗန္ဓုလ၊ ဘရက်၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

ဂုဏ်အသရေရှိသူဖြစ်နည်း

လူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဝတ်အစားကို ကြည့်ကာအခြေအနေကို အကဲခတ်လေ့ရှိကြလေသည်။

အဝတ်ကောင်းအစားကောင်းနှင့် ဖိနပ်ပြောင်ပြောင် ဝတ်သူကိုမြင်လျှင် လူကြီးလူကောင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုခေတ်ကာလ လူကြီးလူကောင်းခေါ်သော **Gentleman** သည် အဝတ်ကောင်း အစားကောင်းကို ဝတ်သူများဖြစ်၍ နေကြလေသည်။

ယခုအခါ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဝတ်ဖို့ရန် များစွာလွယ်ကူလေသည်။ အနည်းငယ် အစားအသောက်အသုံးကို ခြိုးခြံ၍အဝတ်အစားကို ဂရုစိုက်တတ်သူတို့သည် အဝတ်ကို ပြောင်ပြောင်ဝတ်နိုင်ကြလေသည်။ အဝတ်အစားဈေးသည် စစ်မဖြစ်မီကဈေးလောက် မသက်သာသော်လည်း ငွေကြေးရှာ၍ရခြင်းမှာ ထိုအခါနှင့်မတူ။ ထိုအခါသမယ၌ လခ ၅၀ ရသူသည် စာရေးကြီးဟု အခေါ်ခံရ၏။ ယခုအခါ၌ကား လခ ၁၀၀ ရသူများပင် စာရေးကလေးမျှဖြစ်၍ နေကြလေရာ ငွေအဝင်အရမှာ ရှေးကနှင့်မတူ များစွာတိုးတက်လေသည်။

သို့သော်လည်း ရှေးအခါက တစ်လလျှင် သုံးဆယ်ရသူသည် မိမိ၏လခနှင့် အလျင်မီအောင် သုံးနိုင်စားနိုင်၏။ ယခုအခါမှာ လခ တစ်ရာရသူသည် တစ်လနှင့်တစ်လ အလျင်မီရန် များစွာခက်လေသည်။

သို့သော်လည်း အဝတ်အစားမှာမူ အညှိုးအနွမ်းခံလေ့မရှိကြဘဲ အစားကို ခြိုးခြံ၍ အဝတ်ကို ဆင်ကြသူများလည်း ရှိကြလေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် အဝတ်အစားအရာ၌ ယခုအခါ သူဌေး၊ ဆင်းရဲ ဂုဏ်အသရေရှိဟု ခြားနားခြင်းမရှိ၊ မသိမသာ လမ်းခရီးမှာ မြင်ရသမျှသောသူတွေမှာ လူကြီးလူကောင်းချည်း ဖြစ်၍နေကြလေသည်။

ထိုအကြောင်းတို့ကိုထောက်သော် ဂုဏ်အသရေရှိ လူကြီးလူကောင်းဖြစ်သူကို အဝတ်အစားဖြင့် မသိရလျှင် အဘယ်အရာကို ထောက်သဖြင့် သိရပါမည်နည်းဟု မေးလျှက်ရှိလေသည်။

လူကြီးလူကောင်းဆိုသည်မှာ ငွေရှိသူကိုလည်း မဆိုနိုင်၊ အဝတ်လှလှဝတ်သူကိုလည်း မဆိုနိုင်၊ အပေါင်းအသင်းများ၍ လည်ပတ်သူကိုလည်း မဆိုနိုင်၊ ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်ကာ စတိုင်ထင်းသူကိုလည်း မဆိုနိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ ချောင်ဟူသမျှကို အကုန်နားလည်သော လူလည်ကိုလည်း မဆိုနိုင်၊ ကြင်နာသနား တရားသောစိတ်ရှိသူ၊ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သူ၊ ကူညီရိုင်းပင်းတတ်သူတို့ကိုသာ လူကြီးလူကောင်းဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်လေသည်။

ထိုစိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်မျိုးမရှိက ရှင်ဘုရင်ပင်ဖြစ်စေကာမူ လူကြီးမဟုတ်၊ အဘယ်မျှပင် ကြီးကျယ်၍နေစေကာမူ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်များထက် အနည်းငယ်မျှသာ သာလွန်ထူးကဲလေသည်။

သို့သော်လည်း လူတို့၏စိတ်သည် ယခုသာမဟုတ်၊ ရှေးကလည်းအဝတ်အစား စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ကြည့်ကာ လူ၏ဂုဏ်ကို ဆုံးဖြတ်တတ်ကြသဖြင့် ပညာရှိသောသူများပင် ဖြစ်စေကာမူ ဥစ္စာရှိသူလောက် ဂုဏ်မရှိ သမာဓိမရှိ လူကြီးလူကောင်း မပီသသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ခြင်း ခံကြရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မှတ်ထင်ခြင်းခံရသည်မှာလည်း အခါခပ်သိမ်းအားဖြင့် မှတ်ထင်သူတို့၏ အပြစ်မဟုတ်ချေ။ အကြောင်းမူကား ဥစ္စာမရှိသော သူသည် ဉာဏ်ရှိက ဥစ္စာရှိသူများနှင့် အဆင့်အတန်းတူအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိသည်ကို သတိထားမိကြဟန် မတူချေ။ ထိုနည်းလမ်းကား အခြားမဟုတ်၊ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး သာသနာအကျိုး ပညာအကျိုး အစိုးရအကျိုး ပြည်သူအမျိုးသားအကျိုးကို အဟုတ်တကယ် လိုလားသောစိတ်နှင့် အခကို မလိုဘဲ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ် အခက်အခဲတို့၌ ဆုံးဖြတ်ကာ အကြံဉာဏ်ပေးပြီး ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လုပ်ကိုင်တတ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်တတ်၍ အကျိုးဆောင်တတ်သူတို့မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာပင် မရှိသော်လည်း မင်းရော၊ သူဌေးရော မြှောက်စားသဖြင့် ဂုဏ်အသရေရှိ အထက်တန်းစားအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်လေသည်ဖြစ်ကြောင်း။

ဗန္ဓုလ၊ ရေက်၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

ယောက္ခမနှင့်ချွေးမ

ယောက္ခမနှင့်ချွေးမတို့သည် အများအားဖြင့် မသင့်မတင့် ဖြစ်တတ်ကြသည့်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ အထက်ကျော်အခါက ရေးခဲ့ရာ၌ ယောက္ခမများ၏ အပြစ်များကို ဖော်ပြခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့အတွက် ယခုတစ်ဖန် ချွေးမများ၏ အပြစ်ကို အနည်းငယ်ဖော်ပြ သတိပေးအပ်ပေကြောင်း။

လူသတ္တဝါတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆွေမျိုးဖြစ်စေ၊ သူစိမ်းဖြစ်စေ မသင့်မတင့်ဖြစ်ကြသည့်အခါ၌ တစ်ယောက်တည်းမှာသာ အပြစ်ရှိသည်မဟုတ်။ နှစ်ဦးနှစ်ယောက်မှာပင် အပြစ်ရှိတတ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မည်သူက အကောင်းသားကလား၊ ဘယ်သူက ဆိုးတာပဲဟူသော စကားများသည် အခါများစွာ မှားတတ်သည်သာမက ပြောင်းပြန်ဖီလာအထင်နှင့် အမြင်ကွာတတ်လေသည်။

တစ်ရံတစ်ခါ တစ်ယောက်ယောက်ကစ၍ မှားပြီးအမှားကို ဝန်မခံသဖြင့် နောက်တစ်ယောက်က မခံချင်သော စိတ်နှင့် ပြန်လှန်ပြောဆိုပြုကျင့်ရာ၌ ပထမစ၍မှားသူထက် ပိုမို၍ မှားတတ်လေသည်။

ယောက္ခမနှင့်ချွေးမတို့၏ မသင့်မတင့်ခြင်း၌ ထိုနည်းမျိုးတွေ လွန်စွာများလေသည်။

သို့သော်လည်း ချွေးမလုပ်သူက သတိထားပြီး ယောက္ခမ၏ စိတ်နေသဘောထားကို သိအောင် ကြံတတ်ချေက မသင့်မတင့်ဖြစ်ဖို့ နည်းလမ်းလည်း နည်းပါးဆုတ်ယုတ်ဖို့ ရှိလေသည်။

ယောက္ခမတို့၏စိတ်၌ မိမိတို့၏ သားကို မိမိတို့သာပိုင်သည်၊ အခြားမိန်းမတစ်စုံတစ်ယောက် လာရောက်ပိုင်ဆိုင်ဖို့ရန် နည်းလမ်းမရှိဟု အယူရှိတတ်ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အယူရှိသည်ကို သိလျက် မိမိကို မယား၏ ရာထူးမှ နှမ၏ရာထူးသို့ လျော့မှန်းမသိလျော့ကာ ယောက္ခမကို ယောက္ခမဟူ၍ သဘောမထားဘဲ မိခင်ဟူ၍ သဘောထားပြီး မိမိကိုယ်ကို သမီးအဖြစ်သို့ရောက်အောင် အခြားသမီးများ၏ အမူအရာ အသုံးအနှုန်းကို လိုက်တတ်မည်ဆိုလျှင် မိမိ၏စိတ်နေသဘောထား လွန်စွာမဆိုးမယုတ်ချေက ယောက္ခမ၏မုန်းထားခြင်းကို ခံရဖို့ရန် နည်းလမ်းရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ဤလိုစိတ်နေသဘောထားမျိုးကို ရရှိရန် ကြိုးစားရာ၌ အထူးသတိပြုရန် အချက်တစ်ခုရှိလေသည်။ ထိုအချက်သည်ကား လင်၏ပြုမူပြောဆိုခြင်း၊ ယောက္ခမ၏ ပြုမူပြောဆိုခြင်းတို့၌ အဓိပ္ပာယ်အယူအကောက် မှားပြီး သုန်မှုန်စုဆောင့်ခြင်းများ ဖြစ်လေသည်။

မိမိ၏လင်ယောက်ျားသည် မိမိကို ဂရုစိုက်ကာ ကောင်းစွာရှာဖွေ လုပ်ကျွေးသူမှန်ချေက အဘယ်အရာကိုမှ ပူစရာမရှိ။ ယောက္ခမက မိမိအပေါ်မှာ ဘယ်သို့ ဘယ်ညာပြောသည်၊ ဘယ်သို့ဘယ်ညာ သဘောထားသည်ဟူသော အကြောင်းအရာတို့ကို တွေးခေါ်သူပင် မရွှင်မလန်းဖြစ်ကာ မခံချင်စိတ်ပေါက်၍ နေဖို့မရှိချေ။ အကြောင်းမူကား လင်သာလျှင် ပဓာနဖြစ်လေသည်။ မတော်တဆ၊ ယောက္ခမ မိဘက တစ်မျိုးတစ်မည်

မှတ်ထင်စေကာမူ အမှတ်တမဲ့နေကာ သားမယားဝတ်ကို ကျေပွန်အောင်ပြုချေက ယောက္ခမဖြစ်သူ စိတ်နေသဘောထား ပြောင်းလဲဖို့ရှိလေသည်။

ယောက္ခမတို့မည်သည် ချွေးမကို ရလျှင် ငါ့သားဟာ အဘယ်လို အရှင်သခင်မ၏ လက်အောက်၌ ကျွန်တော်မျိုးခံရပေသနည်းဟူ၍ စဉ်းစားကာ အကဲခတ်တတ်လေသည်။ ထိုအကဲခတ်သည့်အခါ၌ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်အမြင်မှားစရာ နည်းလမ်းတွေ များစွာရှိလေသည်။

မိခင်တို့မည်သည် သားဖြစ်သူကို ကိုးလလွယ်၊ ဆယ်လမွေးပြီး ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပခုံးလက်နှစ်သစ် အရွယ်မှစ၍ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်းမစားရဘဲ ယုယပိုက်ထွေး ကျွေးမွေးသုတ်သင်၍ လာခဲ့ပြီးနောက် လူလားမြောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ချွေးမတည်းဟူသော သခင်မလေးတစ်ယောက်၏ လက်သို့ တစ်ပါတည်း ဆက်သလိုက်ရသည့်အခါ ငါ့သားဟာ သူများသမီးကို လုပ်ကျွေးရတော့မယ်၊ ပူပူပင်ပင် ရှာကြံရပင်ပန်းရတော့မယ်၊ အိမ်ထောင်မှု ခေါ်တဲ့အရာမှ တာဝန်ကြီးကို ထမ်းရ၊ ရုန်းရတော့မယ်စသည်ဖြင့် ပူပင်မြဲဖြစ်တတ်ကြလေရာ လိမ္မာသော ချွေးမသည် ထိုအပူကိုအေးအောင် လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ပြောတတ်ဆိုတတ် ကြံတတ်စည်တတ်လျက် ငါ့ယောက္ခားရဲ့မိခင်ဟာ ငါ့မိခင်ပဲ၊ ငါ့မိခင်ပြောတာဆိုတာကို ငါခံရသလို ငါ့ယောက္ခမပြောတာ ဆိုတာကိုလည်း ငါခံမယ်။ လူကြီးဆိုတာ မတော်တဆ အထင်အမြင်လည်း မှားတတ်တယ်။ မှားတဲ့အခါ များပါစေ၊ တဖြည်းဖြည်းသိတဲ့အခါ သိလိမ့်မယ်ဟု သဘောထားကာ ချစ်ခင်စွာနေလျက် အထင်လွဲသည့်အခါ မလွဲရအောင် ပြေပြစ်စွာ ပြောတန်လျှင် ပြော၊ ပြောလိုမဖြစ်ရင်လည်း သည်းညည်းခံကာ အဟုတ်တကယ်

ချွေးမစိတ်ဖျောက် သမီးစိတ်ရောက်ချေက မသင့်မတင့်ခြင်းအရေးတို့သည် အများကြီးအေးဖို့ ရှိပေကြောင်း။

ဗန္ဓုလ၊ ၁၅ရက်၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

မသာယာသောအိမ်

ယခုအခါ၌ ရန်ကုန်မြို့၌ မြင်းပွဲ၊ ဘောပွဲ၊ ကလပ်၊ ဟိုတယ်၊ ဘိလိယက်၊ ရုပ်ရှင်စသည့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာတို့သည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ကြီးကျယ်၍လာကြလေရာ ၎င်းနေရာများမှာ သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ကောင်းသလောက် များစွာသော နေအိမ်တို့မှာ ငြိငြင်ဆင်းရဲ ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။

မည်သည့်အရပ်ဒေသ မြို့ကြီးပြကြီးများမှာမဆို ပျော်စရာ ပါးစရာ နေရာများရှိလေရာ အဆိုပါ မသာယာသောနေအိမ်တို့ကြောင့် ၎င်းအပျော်အပါးတို့ကို အပြစ်ဆိုရန်မရှိ၊ အပျော်အပါးကို လွန်စွာလိုက်စားနေသူတို့ကိုသာ အပြစ်ဆိုစရာ ရှိလေသည်။

အများအားဖြင့် အပျော်အပါးလိုက်စား အားကြီးသူတို့မှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ် လွန်စွာကြီးမားကြသဖြင့် အိမ်၌ သားမယားအဘယ်လိုဖြစ်၍ နေစေကာမူ ငါပျော်ရလျှင် တော်ပြီ၊ ငါအေးရင် ပြီးရောဟူသော စိတ်တစ်ခုတည်းကို ထားတတ်ကြလေသည်။

မိမိတစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်ကောင်း ပျော်ပါး၍နေခြင်းကြောင့် အခြားတစ်အိမ်သားလုံးမှာ စိတ်ဆင်းရဲ၍နေရသည်ကို မစဉ်းစားခြင်းသည် လွန်စွာရက်စက်ရာကို ရောက်သည့်အပြင် အိမ်သည်ယောက်ျား၏ ကြီးစွာသော

တာဝန်ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုတာဝန်ဝတ္တရားသည်ကား အိမ်သူဇနီးသားသမီးတို့ကို စိတ်လက်ပျော်ရွှင်ချမ်းသာအောင် ဂရုပြုခြင်း အားထုတ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူတစ်ပါးကို မလိမ်မကောက်၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မခိုးမဝှက် မလှမယက်ဘဲ မိမိသားသမီး၊ သားမယားကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်သော ယောက်ျားသည် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို အမြဲပြု၍ နေသူဖြစ်လေသည်။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်သဖြင့် ကုသိုလ်ရသလို အိမ်ထောင်သူ ယောက်ျားသည်လည်း အိမ်ထောင်မှု ယောက်ျားကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ရ၏။ အနည်းငယ်မျှ စဉ်းစား၍ အကြင်နာတရားကို စိတ်၌ထားတတ်သူမှန်ချေက တစ်အိမ်သားလုံး စိတ်ဆင်းရဲ၍နေသော အလယ်၌ မိမိတစ်ယောက်တည်း ပျော်၍နေနိုင်ဖို့ရန် နည်းလမ်းမရှိချေ။

ညဉ့်အချိန်မဲ့အခါ လင်ယောက်ျား မပေါ်လာ၍ တမျှော်မျှော်နေရသော မိန်းမတွေ၊ အဖေပေါ်၍မလာသောကြောင့် ဖေဖေရေ လာပါတော့၊ ကျီးကန်းတမော့မော့ ဟူ၍ တမော့မော့ တ ခေါ်၍နေကြရသောကလေးတွေ အဘယ်မျှလောက် များပါသနည်း။

ထိုကဲ့သို့ တမျှော်မျှော်နေရာတွင် မူးယစ်လျှက် ပြန်လာသည်ကိုမြင်သောအခါ အဘယ်မျှလောက် စိတ်ညစ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်မည်နည်း။ ထိုကဲ့သို့ စိတ်ညစ်ဖွယ်ရာဖြစ်၍နေခိုက်မှာ မူးယစ်ရမ်းကား သားမယားကို ရိုက်နှက်ကန်ကြောက်သည့်အခါ အဘယ်မျှလောက်ကြီးသော မသာယာခြင်းဖြင့် ဖိစီးခြင်းကို ခံကြရပါသနည်း။

ထိုကဲ့သို့ အပျော်ကြူးကာ သောက်စားယစ်မူးသော သူတို့သည် သားမယားတို့အား ငြိုငြင်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော အမှုကို ပြုတော့မည်ဟု ကြံစည်သည့်အခါ ငါကတော့ ပျော်စေ၊ သူတို့မှာတော့ကာ ငိုစေဟူ၍ သဘောထားခြင်းသည်

လွန်စွာကြီးသော ဆိုးသွမ်းရက်စက်ခြင်းပေတကား စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်သော အကြင်နာသည့် စိတ်ကိုပေးအောင် ရှုလင့်ကြလေသတည်း။

ဗန္ဓုလ၊ ၂၉ရက်၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

မိခင်၏ဂုဏ်သရေ

သားသမီးများအပေါ်၌ ဩဇာမရှိသော မိခင်တို့သည် အများပင်ရှိကြလေသည်။ ထိုမိခင်များသည် လောက၌လွန်စွာ သနားစရာကောင်းကြလေသည်။ အကြောင်းမူကား သားသမီးကို မိဘတို့က ချစ်သလောက် သားသမီး၏လေးစားရိုသေခြင်းကို မခံကြရ။ သားသမီးများ၏ ထားရာမှာ မိဘတို့နေကြရလေသည်။

၎င်းမိခင်တို့သည် သားသမီးကို လွန်စွာချစ်ခင်ကြင်နာ၊ ညှာတာလှသဖြင့် အိမ်၌အလုပ်အကိုင်များကို သားသမီးများအား မလုပ်စေဘဲ လုပ်စရာရှိလျှင် မိမိကသာလျှင်လုပ်၍ စားစရာရှိလျှင် မိမိက အငတ်ခံကြလျက်၊ အပျော်အပါးပွဲလမ်းသဘင်တို့ကို သားသမီးများ သွားသည့်အခါ ထိုကဲ့သို့သော မိခင်တို့သည် တစ်ကိုယ်တည်းအိမ်မှာ စောင့်၍နေရစ်တတ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် သားသမီးကို ချစ်အားကြီးသဖြင့် မိမိ၏စိတ်အလိုဟူသမျှကို ငြင်းဆန်ပြီး သားသမီး၏ အလိုကိုသာလိုက်၍ နေသူများဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုကဲ့သို့သောမိခင်တို့သည် ကမ္ဘာ့မီးလောင်လျှင် သားကောင်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်၌တင်ကာ မိမိတို့ကိုယ်ကို ရှေးဦးစွာ ကျွမ်းခံလေမလားမသိ။

ထိုကဲ့သို့ အစစအရာရာ၌ မိမိကိုယ်ကို ခြိုးခြံ၍ ပင်ပန်းရှိသမျှကို မိမိတို့ကချည်း ခံသောအခါ သားသမီးတို့၏ စိတ်၌၎င်းမိခင်ဟာ မိမိတို့လို ပျော်ချင်ပါးချင် ဝတ်ဆင်ချင်သော

စိတ်မရှိဟု မှတ်ထင်၍ နေတတ်ကြလေ၏။ သို့မှတ်ထင်သောအခါ မိခင်ကို သနားရန် သတိမရကြဘဲ မိမိတို့အတွက် သူအပင်ပန်း အဆင်းရဲခံခြင်းများသည် တကယ် ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းမဟုတ်၊ သူ၏စိတ်ဝါသနာအလိုအတိုင်းလုပ်၍ နေခြင်းမျှဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်ပြီးလျှင် ကျေးဇူးမှမတင်ဘဲ နေတတ်ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့နေလေ့ရှိသောအခါ တစ်စတစ်စ ထိုကဲ့သို့သော မိခင်ကို မိမိကိုယ်၏ ကျွန်မကြီးတစ်ယောက်သကဲ့သို့ မှတ်ထင်လျက် မိခင်၏အလိုကို တစ်စုံတစ်ရာမှ မသိ၊ တစ်စုံတစ်ခုကို လုပ်ကိုင်ချင်သောအခါ၌လည်း မိခင်ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ကိုယ်ကောင်းကိုသာ သိတတ်ကြသဖြင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ကို လိုက်စားကာ များစွာပျက်ဆီးသွားတတ်လေသည်။

၎င်းတို့၏စိတ်၌ မိမိတို့နေထိုင်၍မကောင်းလျှင် မိမိတို့၏မိခင်သည် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ပြုစုရမည်။ မိခင်နေထိုင်၍ မကောင်းလျှင် ဖြီးလိမ်းပြီးမြုတဘက်လို ရုပ်ရှင်ကားများကို သွား၍ကြည့်မည်။ အမေမသေနိုင်သေးပါဘူးဟူ၍ သဘောထားတတ်ကြလေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သားသမီးများ၏စိတ်၌ ကြင်နာခြင်းကင်းသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုမူသဘောထားကြခြင်းမဟုတ်။ မိမိကိုယ်ကို လုံးလုံးကြီး မလေးစားဘဲ သားသမီးကိုသာ လေးစားဂရုပြု၍နေသော မိခင်၏အပြစ်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းမိခင်၏ ပြုမူပုံများသည် ငါ့အတွက်မင်းတို့ ဘာမှဂရုမစိုက်ကြနဲ့၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါမင်းတို့၏ ကျွန်မကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ မင်းတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးသာနေကြ ဟု အမြဲပြောဆိုနေသည်နှင့်တူလေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ထိုကဲ့သို့သော မိခင်များသည် ပင်ပန်းအားကြီးသည့်အခါ၌ စုတတ်၊ ဆောင့်တတ်၊ ငြူစုတတ်ကြ၏။

ထိုသို့ဖြစ်သည့်အခါ သားသမီးများက မကြောက်ရွံ့၊ ဂရုလည်းမစိုက်ဘဲ ကွယ်ရာထောင့်ရာမှာ ကြိတ်ကာရယ်မောပြီး ဒီအမေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ရူးတယ်ထင်ပါရဲ့၊ စောစောစီးစီး ငယ်မူပြန်နေပြီဟု မှတ်ထင်ပြောဆိုတတ်ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ သားသမီး၏ ရိုသေလေးစားခြင်း၊ ချစ်ခင်ကြည်ညိုအားထားခြင်းကိုခံလိုလျှင် မိခင်တို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို ကျွန်အဖြစ်သို့ရောက်အောင် မလုပ်ဘဲ မိဘ၏တာဝန်၊ သားသမီး၏တာဝန်ကို ခြားနားကာ သားသမီးများကို ၎င်းတို့နှင့်ဆိုင်သော နေရာများ၌ ၎င်းတို့ကို နေရာတကျ ခိုင်းစေသင်ပြရန် သတိပြုသင့်လှလေသည်။

ခိုင်းစေခြင်းသည် သားသမီးအပေါ်၌ ဩဇာရှိစေသည့်အပြင် ခိုင်းစေခြင်းသည် သင်ပြခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်လေရာ ခိုင်းစေသောမိခင်သည် သားသမီးတို့၏ လက်ဦးဆရာဖြစ်သဖြင့် ဆရာကို တပည့်တို့ရိုသေသလို ရိုသေသောစိတ်ကို ပေါ်လာစေနိုင်လေသည်။

၎င်းပြင် ခိုင်းစေခြင်းသည် ဩဇာအာဏာကို တိုးစေသဖြင့် သားသမီးတို့၏စိတ်၌ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ပေါ်ပေါက်စေနိုင်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ တာဝန်ကို ခြားနား၍ ခိုင်းစေသင်ကြားသော မိဘတို့ကို သားသမီးတို့သည် မိဘကိုချစ်၊ ဆရာကိုရိုသေ၊ သခင်ကိုကြောက်ရွံ့တတ်ကြသည့်အပြင် အခိုင်းအစေခံရခြင်းကြောင့် အသိအလိမ္မာတိုးလျှက် အိမ်နှင့်ဆိုင်သော အလုပ်တို့ကိုလည်း တတ်မြောက်၍ လူလားမြောက်သောအခါ ၎င်းတို့အား ကြီးစွာသော အထောက်အပံ့ကို ဖြစ်စေနိုင်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဩဇာရှိသောမိဘကို သားသမီးသည် ပို၍ချစ်၏။ ဩဇာမရှိသောမိဘကို သားသမီးသည် ထိုမျှလောက်မချစ်တတ်ကြချေ။ ဤကဲ့သို့မိမိကိုယ်ကို နိမ့်ကျစွာထားသော မိခင်သည် ပင်ပန်းသလောက် အချစ်ကိုမခံရသည်သာမက တစ်ခါတစ်ခါ မတော်တဆ ပုထုစဉ်တို့သဘောအရ ပင်ပန်းလှသဖြင့် စိတ်ငြိုငြင်မိသည့်အခါ တစ်သက်လုံးပြုစုခဲ့သမျှ ကျေးဇူးတွေ အကုန်ပျောက်အောင် ရန်ထားခြင်းကိုပင် ခံရတတ်လေသည်။

ဗန္ဓုလ၊ ဖွန်လ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

ကြွေတစ်လက်ကြက်တစ်ခုနဲ့

လောင်းကစားခြင်းကို လိုက်စားသူတို့သည် အရက်စွဲသူ၊ သမီးရည်းစားအသည်းစွဲ ချစ်ကြိုက်၍နေသူများနှင့်များစွာ မခြားမနား၊ အသိခေါက်လျက် အဝင်နက်၍ နောက်သို့ဆုတ်မရ၊ လည်ပင်းကို ကြိုးတပ်၍ အဆွဲခံရသလို သဲသဲမဲမဲ အစွဲသန်၍ နေကြသူများဖြစ်ကြလေသည်။

ငှင်းလောင်းကစားခြင်းတည်းဟူသော ဝေဒနာ နာတာရှည်ကြီးစွဲ၍နေသူမှန်က ကုသရန် လွန်စွာခက်လေသည်။ ရောဂါအပေါင်းတို့တွင် ထိုရောဂါသည် အဆိုးဆုံးသော ရောဂါကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းမူကား လောင်းကစားသမား၏ ကစားခြင်းကို စွဲမက်ခြင်းနှင့်စာသော် ပပဝတီကို ကုသစွဲမက်ခြင်းသည် သံကြိုးနှင့် ဆံပင်ချည်လောက် ခြားနားလေသည်။

ဝေလငါးကြီးကျောပေါ် ဖဲကစားခြင်း

ရှေးသရောအခါက သင်္ဘောတစ်စင်းသည် ပင်လယ်ထဲ၌ပျက်လေရာ သင်္ဘောသားများအနက် ဖဲထုပ်ကို အဘယ်အခါမှ ခါးကမချအောင် အကစားစွဲသော သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်သည် ဝေလငါးကြီးတစ်ကောင်၏ ကျောပေါ်သို့ ကံအားလျောစွာ အသက်ကိုလှရင်း ရောက်၍သွားကြလေ၏။ ကျောထက်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း

တစ်ယောက်က ခါးထဲက ဖဲထုပ်ကို ထုတ်ပြီးနှစ်ယောက်သား ဂျိုကာဆွဲကြသည်ဟူသော ပုံတိုတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖတ်ဖူးလေသည်။

ထိုပုံသည် အဟုတ်တကယ်ပင် ဖြစ်သည်ထက် ပိုမို၍ဟုတ်မှန်လေသည်။ အကြောင်းမူကား အလောင်းအကစားစွဲသူတို့သည် ထိုသင်္ဘောသားနှစ်ယောက်နှင့် တူကြလေသည်ဖြစ်ကြောင်း။

လောင်းကစားခြင်း၌ ရဲရင့်သူတို့မှာ သတ္တိထူးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုသတ္တိသည်ကား အကြီးအကျယ် လောင်းကစားရာ၌ နှလုံးသည်းပွတ်ကလီဆာကို ချာချာမွေအောင် အစွဲသန်သော သတ္တိဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော လောင်းကစားရာ၌ ခံစားရသော ပီတိသောမနဿသည် ချစ်သူနှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြုံမွေ့လျော် ရွှင်ပျော်သော တစ်ခဏထက် ပိုမိုကြီးကျယ်နိုင်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ထိုအလုပ်သည် သာမန်အလုပ်မဟုတ် ကံနှင့်နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကာ ပါးတွေ့နားတွေ့ တိုက်ခိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေရာ တစ်သက်လုံးပင်ပန်းစွာ ရှာမှ ရနိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်မျှနှင့် အလုအယက်ရအောင် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်လေရာ တစ်သက်လုံးဥစ္စာရှာသူ၏ လောဘ၊ တစ်သက်လုံးဆန်ကစားသူ၏ သံသယ၊ တစ်သက်လုံး စပါးလှောင်သူတို့၏ ကြောင့်ကြခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ အားတက်ခြင်း၊ အားယုတ်ခြင်းစသည့် ဝေဒနာတွေကို တစ်စက္ကန့် တစ်မိနစ်အတွင်းမှာ စုရုံးခံ အဆီအနှစ်ပြု၍ ခံစားလိုက်ခြင်းဖြစ်လေရကား လောင်းကစားသော တစ်ခဏ၌ မျှော်လင့်ခြင်းတည်းဟူသော အာရုံကြော၊ ထောင်သောင်းသိန်းသန်း ကုဋေ ကုဋာတို့မှာ စိမ့်ခနဲ စိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ ညိမ့်ခနဲ ညိမ့်ခနဲဖြစ်၍ သွားနိုင်လေသည်။

အောက်ပါပုံပြင်ကလေးသည် အရှည်ကို အတိုရုံထား၍ လောင်းကစားသမားများ အထူးမှတ်ဖို့ ကောင်းလေသည်။

သိကြားပေးသောချည်လုံး

ရှေးသရောအခါ ကလေးတစ်ယောက်အား သိကြားက အပ်ချည်လုံးတစ်လုံး ပေးသတဲ့။ သို့ပေးရာ၌ အပ်ချည်လုံးသည် အသင်၏အသက်ချည်လုံးဖြစ်၏ ယူလော့၊ အချိန်ကို မြန်စေလိုလျှင် ချည်လုံးကို ဖြည့်ရမည်၊ ဖြည်းဖြည်းဖြည့်လျှင် အသင်၏ ရက်လတို့သည် ဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်လတ္တံ့၊ မြန်မြန်ဖြည့်လျှင် ရက်လတို့သည် မြန်မြန်ကုန်လွန်လတ္တံ့။ အကယ်၍ ဤချည်လုံးကို မဖြည့်ဘဲထားချေက အသင်သည် ရောက်ရှိသောအရွယ်၌ အမြဲတည်နေလိမ့်မည်ဟု သိကြားက မှာလေ၏။

ကလေးသည် ချည်လုံးကိုယူပြီး လူကြီးဖြစ်ချင်စိတ် ပေါက်သဖြင့် မြန်မြန်ကြီး ဖြည့်ချလိုက်ရာ ယောက်ျားကြီးအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းရောက်၍လာလေ၏။ ထို့နောက် မိန်းမရအောင် ဖြည့်လိုက်ရာ ချက်ချင်းမိန်းမရ၏။ ထို့နောက် ကလေးရအောင်၊ ထို့နောက် ကလေးကြီးအောင်၊ အလုပ်အကိုင် ဂုဏ်သရေတွေနှင့် ပြည့်စုံသော အခြေအနေသို့ရောက်အောင် ပူစရာ၊ ပင်စရာမရှိ ပြည့်စုံအောင် ဆင်းရဲဒုက္ခကင်း၍ ချမ်းချမ်းသာသာ ကျန်းကျန်းမာမာရှိအောင် ချည်ခင်ကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြည့်လေရာ သိကြားထံမှ ချည်ခင်ကိုရပြီးနောက် ငှလနှင့် ဖြေရက်အတွင်း အလိုဟူသမျှပြည့်ဝ၍ အသက်တမ်းဆုံးပြီး ခါးကုန်း၍ သေရာသတဲ့။

ထို့အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ခြင်း၊ ကြောင့်ကြခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်မချခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ အားတက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းစသည့်ဝေဒနာအမျိုးမျိုးတို့ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ခံ၍ ရှာကြံကြရသော စီးပွားရှာသူတို့၏ အလုပ်ကို လောင်းကစားသူသည်

တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်၊ တစ်နာရီအတွင်းလုပ်ရန် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်လေရာ ထိုတစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်၊ တစ်နာရီအတွင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ဥစ္စာရှာရသူတို့ ခံစားကြရခြင်းဖြစ်သော စိတ်၏ဝေဒနာတို့ကို တစ်ခါတည်းစုရုံး၍ အနှစ်အဆီပြုလုပ် ခံစားခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လောင်းကစားခြင်းသည် အပ်ချည်လုံးနှင့် များစွာတူလေသည်ဖြစ်ကြောင်း။

လောင်းကစားခြင်းသည် တဖြည်းဖြည်းစီမံမည့် ကံကြမ္မာကို အလင်းရောင်ဆွဲခေါ်ပြီး မောင်မင်းသည်ဘဝမှာ ငါ့အား တဖြည်းဖြည်းပေးမည့်သုခ ဒုက္ခတွေကို အခုတစ်ထိုင်တည်း ပေးရမည်ဟု အတင်းမောင်းမဲကာ လုယက်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်လေရာ သရဲနှင့် နပန်းလုံးရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေကြောင်း။

လောင်းကစားခြင်းသည် လွန်စွာကြီးကျယ်၏။ ဖဲတစ်ချပ် လှန်ရုံမျှဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနီထောင်အုပ်ကို တစ်ချက်ဖွင့်ရုံနှင့်လည်းကောင်း၊ သိန်းသောင်းကုဋေ၊ ရွှေငွေပဏ္ဍာ ရတနာမိုးမြေ၊ အထွေထွေအရာရာ သမီးကညာနှင့် နာမည်အထင်း ဂုဏ်ဒြပ်သင်းပြီး ဘွဲ့ကြီးတံဆိပ်ကြီးများကိုပင် ရနိုင်လေသည်။ အကြောင်းမူကား လောက၌ငွေထက်မတတ်နိုင်သောအရာ အဘယ်မှာရှိလာသနည်း။ ထိုထို (City Knight) ခေါ်အရပ်သား ဆာဘွဲ့များပင်လည်း ဒဂိုးကို တီးခေါ်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ အကြောင်းမူကား ဘဲရောနက်မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်၍လာသော ဆားနှင့် မင်းမှုထမ်းအရာရှိစသည့် ငွေပေါ်၍ရသော ဆားတို့မှာ စားပွဲတင်ဆားနှင့် မီးဖိုချောင်က ပြာရောထားသော ဆားလောက် ခြားနားလေသည်။ (ဤကား စာရေးရာ၌ တမင်သက်သက် လက်ကမြင်းပြီး ချော်တောသို့ ငေါ့ခြင်းပေတည်း။)

လောင်းကစားခြင်းတည်းဟူသော သတ္တဝါကြီး၏ လက်သည်းခြေသည်များသည် ကျားလက်သည်း၊ ခြင်္သေ့လက်သည်းနှင့်အတူ၊ စိန်လက်သည်းများဖြစ်ကြလေရာ ကုတ်မိချိတ်မိလျှင် ပြုတ်ထွက်ရန် လွန်စွာခက်ခဲလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လောင်းကစားခြင်းစွဲသူတို့အား မည်သူလျှင် ကယ်၍ရပါမည်နည်း။ မစွဲမီ ရှောင်ကြမှ ထိုလက်သည်းများ၏ ဘေးမှ ထွက်နိုင်ဖို့ရှိလေသည်။

အပျော်ဟူ၍ ယစ်၏။ လောင်းကစားခြင်း၌မူးယစ်သူတို့သည် ဝီစကီ၊ ဘရန်ဒီ၊ ရှန်ပီနို၊ ရှယ်ရီ၊ ဘာဂန်ရီအရက်မျိုး ရှိသမျှရောစပ်၍ သောက်သူထက်ပိုမို၍ မူးယစ်လေရာ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ချမ်းသာခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းနှင့် ဖြစ်ထွန်းခြင်း၊ ဂုဏ်အသရေထင်ပေါ်ခြင်းနှင့် အရှက်ကွဲခြင်းတို့ ချားရဟတ်လို လည်၍နေသော ထိုရဟတ်စက်ကြီးထဲ၌ မူးယစ်အောင် အလှည့်ခံနေရသူတို့မှာ ထွက်ဖို့ရန် လွန်စွာခက်လေသည်။

အကြောင်းမူကား လောင်းကစားသူသည် အဘယ်မျှပင် ဆုံးရှုံးပျက်ဆီးစေကာမူ လောင်းကစားခြင်းကို မမုန်းဘဲ အမြဲရာသက်ပန် ချစ်လျှက်၊ မင်းလုပ်သမျှကို ငါခံတော့မည်။ ငါ ရှုံးရင် မင်းအပြစ်မဟုတ်၊ ငါ့ကံ မကောင်းလို့ဘဲဟူသော အစွဲဖြင့် အသည်းစွဲချစ်၍ နေကြလေသတည်း။ ထိုသူများသည် လောင်းကစားခြင်းကို ထိပါး၍ စကားမပြော၊ လောင်းကစားခြင်းကို ဘုရားလိုကိုးကွယ်ပြီး ကျွန်တော်မျိုး၌ဖြစ်သမျှ ပျက်သမျှတွေဟာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ အမိန့်တော်အတိုင်းပါဘုရားဟူသော စိတ်ဖြင့် ဦးနှိမ်၍ နေကြရှာသူများ ဖြစ်ကြပေကြောင်း။

မြင်းရုံးသဖြင့် လူစင်စစ်က မြင်းဖြစ်၍မြက်ကို စားနေခြင်း။

အင်စပလေးတို ဒါ(လ်)မေးတီးယားမြို့မှ အသက် ၂၀ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်သည် မြင်းပွဲတွင် လောင်းကစားခြင်း၌ အလွန်အလွန် စွဲလမ်းတပ်မက်နေသဖြင့် ထူးဆန်းသော ရူးသွပ်ခြင်းဝေဒနာ ခံစားရသည်ဆိုကြောင်း၊ ၎င်းလူငယ်သည် မိမိ၏ကိုယ်ကို မြင်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်ပြီးလျှင် ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်၍ လမ်းများ၌ အလွန်လျှင်မြန်စွာ ပြေးလွှားခြင်းပြုသည်သာမက မြက်ခြောက်များကိုပင် စားနေကြောင်း၊ ၎င်းသည် မရပ်မနား ဆက်လက်ပြေးလွှားနေပြီးလျှင် ၎င်း၏ ရူးသွပ်ခြင်းဝေဒနာမှာလည်း အလွန်ပင် ဆိုးဝါးကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလာသဖြင့် ယခုအခါ ၎င်းအား ဆိုင်ရာအစိုးရတို့က ဖမ်းဆီး၍ အအုပ်အထိန်း အစောင့်အရှောက်နှင့် စောင့်ရှောက်နေကြကြောင်း။

ဗန္ဓုလ၊ ၁၇ရက်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၂၇ခုနှစ်။

အကြံနှင့်အတွေး

လူ၏ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းသည် အတွေးအကြံကောင်းခြင်း၊ ညံ့ခြင်း၌တည်လေသည်။

အတွေးကောင်းလျှင် ချမ်းသာ၏။ အတွေးညံ့လျှင် ဆင်းရဲလေသည်။ အတွေး၌အလုပ်ပါရမည်လား ပြောရန်မလိုပေ။

အခြားသောနည်းတို့ဖြင့်လည်း ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်ကြ၏။ သို့သော်လည်း အတွေးအကြံမကောင်းလျှင် အခြားသောနည်းတို့ကြောင့် ချမ်းသာခြင်းသည် မြင့်ရှည်စွာ မတည်မှု၍ သေးငယ်သောအမှားအယွင်း သတိတရားကင်းလွတ်ခြင်းကြောင့် အကြီးအကျယ် ပျက်ဆီးတတ်လေသည်။

လူမိုက်နှင့်ငွေအတူမနေဟူသော စကားသည် အတွေးမှား အကြံမှားသူကိုဆိုလိုသည်။

ကြမ္မာယွင်းယို၊ ပျက်ဆီးလို၊ အဆိုတခြား အနေမှားသည် ဟူသောစကားနှင့် ထပ်တူဖြစ်ကြောင်းကို မှားသည်ဟူသော စကားဖြင့်သိသာလေသည်။

စားလို့မကုန် မှားလို့ကုန်သည် ဟူသောစကားမှန်ကြောင်းကို မှားဖူးသူများစွာ ရှိသဖြင့် သိရလေသည်။

ပျက်ဆီးဆင်းရဲသူများစွာတို့ကို စစ်ဆေး၍ကြည့်လျှင် အတွေးအကြံ မှားယွင်းမှုကြောင့် ပျက်ဆီးကြသူတွေ ပိုမိုများပြားကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

သတိသည် အမြဲမှီခိုဆည်းကပ်အပ်သော ဆရာဖြစ်၏။ သတိသည် အမြဲပွင့်အပ်သော စိတ်၏နား၊ စိတ်၏မျက်စိပေတည်း။

လူသတ္တဝါတို့မှာ စဉ်းစားဉာဏ်ကို ရာခိုင်နှုန်းအပြည့်မဆိုထားဘိ ကိုးဆယ်မျှ အသုံးမပြုကြသည်သာ များ၏။ ဝီရိယကို အကုန်မသုံးသလို သတိဉာဏ်ကိုလည်း အကုန်သုံးလေ့မရှိချေ။

ကမ္ဘာပေါ်၌ကျော်ကြားထင်ရှားသူတို့သည် စဉ်းစားဉာဏ်ကို ထိထိရောက်ရောက် သုံးသူများဖြစ်ကြ၏။

ရောမဘုရင် ဂျူလီယက်ဆီဇာသည် ရောမကို ပြန်၍မသိမ်းမိ ရှာဘီကွန်ခေါ်သော မြစ်ကမ်း၌ မြင်းပေါ်၌ထိုင်ကာ တစ်ညလုံး စဉ်းစား၏။ ထိုမြစ်ကို ကျော်ရလျှင်ကောင်းမလား၊ ကျော်မိလျှင် ရောမကို သိမ်းရမည်ဟူသော မြဲမြံသောစိတ်နှင့် သင့်မသင့် လျော်မလျော်ကို အရုဏ်တက်သည့်တိုင်အောင် စဉ်းစားခြင်းပြု၏။ အရုဏ်တက်သောအခါ ထိုမြစ်ကို ဖြတ်ကူးလေသည်။ ဤဖြတ်ကူးခြင်းသည် ဘဝကူးခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘဝမှ ရောမအင်ပါယာဘုရင်အဖြစ်သို့ ကူးခြင်းပေတည်း။

ကမ္ဘာရာဇဝင်၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူတို့သည် စဉ်းစားဉာဏ်ကို ထိထိရောက်ရောက် အသုံးပြုသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဘိုးရာဇာသည် စဉ်းစားသူဖြစ်သဖြင့် မြန်မာရာဇဝင်၌ အထင်ရှားဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခဲ့၏။

တရုတ်ပြေးမင်းသည် မစဉ်းမစား စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုလေ့ရှိသူဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာရာဇဝင်၌ မြန်မာ့ကျက်သရေဂုဏ်ကို ပျက်စေခဲ့လေရာ ပြေးရာရှောင်ရာ၌ပင် သတိတရားမရ၊ မစဉ်းမစား မိဖုရားမောင်းမပေါင်းများစွာတို့ကို ရေသူသာန်တွင် အရှင်လတ်လတ် မြှုပ်နှံရန် ကြံမိလေသည်။

မိုးဇက်၊ မဟာမက်၊ ဆိုကရေးတီး၊ ပလေတို၊ နယူတန်၊ ဒါဝင်၊ ကိုလံဘတ်စ်၊ ဂလက်စတုန်း၊ ဖရန်ကလင်း၊ အီမာဆင်၊ ဘဲလ၊ မာ့စ်၊ ဘာဘန်၊ အိုင်စတိုင်း၊ အယ်ဒီဆင်၊ ဂန့်တို့သည် အတွေးအကြံရသူတွေ ဖြစ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် အကြံရဲ၏။ အကြံနက်၏။ အကြံဦးသူများဖြစ်ကြလေသည်။ အကြံမဦးမသစ်၊ အကြံအရာ၌ ခေါင်းဆောင်မဖြစ်သူများကို တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်အစစ် မဖြစ်နိုင်ချေ။

လူတစ်ယောက်ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဖြစ်ထိုက်မဖြစ်ထိုက်ကို သိလိုလျှင် အဘယ်ဘွဲ့ကိုရသည်၊ အဘယ်တိုင်းပြည်က ပြန်သည်၊ အဘယ်စာမေးပွဲအောင်သည်၊ အဘယ်ဘာသာစကား တတ်သည်ကို မကြည့်နှင့်။ အတွေးအကြံဦးရဲ့ သစ်ရဲ့လားဟူသော အချက်ကို ကြည့်ရမည်။

ယခုမျက်မြင်များစွာသော ငယ်ရွယ်သူ၊ ပညာတတ်သူ၊ ပညာမတတ်သူတို့အနက် အတွေးတတ်သူ နည်းပါးကြသဖြင့် ကြီးပွားသူလည်း နည်းပါးကြလေသည်။

စေ့စေ့တွေးလျှင် ရေးရေးပေါ်၏။ စေ့စေ့မတွေး ရေးရေးမပေါ်။ တမေးမေးတမျှော်မျှော် တချော်ချော်နှင့် မပေါ်မထင်၊ ၎င်းတို့ကလည်း မမြင်၊ ၎င်းတို့ကိုလည်း မည်သူမျှ မမြင်နိုင်အောင် သိမ်ငယ်ပျောက်ကွယ် တိမ်မြုပ်၍နေကြရလေသည်။

၎င်းတို့၏ဦးနှောက်မှာ ပိန်ခြောက်လိုကင်း၊ ဟင်းလင်းခေါင်းပွ၊ သနားဖွယ်ကလေးတွေ ဖြစ်ကြလေသည်။ စက်တကတု စက်ထဲတွင် ဦးနှောက်စက်သည် အသုံးအနည်းဆုံးဖြစ်၏။

ဦးနှောက်ကို မသုံးသဖြင့် ပျက်ဆီးဆုံးပါးခြင်းများအတွက် ကုန်ကျကြရသည်မှာ ကမ္ဘာပေါ်၌ ရွှေဒဂါးကုဋေကုဋာ ရေတွက်၍ မကုန်နိုင်ပေ။

ပျက်ဆီးခြင်းနှင့် အနှောက်အယှက် ဘေးအန္တရာယ်တို့မှာ အားလုံးလိုလို ဦးနှောက်အသုံး ချွတ်ယွင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြလေသည်။

ကလေးသည် ကစားခြင်း၌ ပျော်သလို လူကြီးသည် စဉ်းစားခြင်း၌ပျော်ပိုက်ရမည်။

ကလေးသည် လမ်းလျှောက်သင်သလို လူကြီးသည် အတွေးကို သင်ရာ၏။ အားကိုမွေးသူသည် အလေးကို မသလို အတွေး၌လေ့ကျင့်ရန်လိုသည်။

မြန်မာမှာ အတွေး၊ ရှမ်းမှာအပြေး ဟူသော စကားအတိုင်းမှန်လျှင် မြန်မာလူမျိုးသည် ယခုလောက် သိမ်ငယ်ကြမည်မဟုတ်။ မြန်မာ့စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ ယခုလောက် လက်ကူးပြောင်းဖြစ်ဖို့မရှိ။ မြန်မာအလုပ်အကိုင်တွေ ယခုလို ပျက်ဆီးဖို့မရှိ။ မြန်မာအသင်းတွေ ဆုတ်ယုတ်ဖို့မရှိ။ ဂျီ-စီ-ဘီ-အေနှင့် ခေါင်းဆောင်တွေ ကွဲပြားဖို့မရှိကြပေ။

လောဂျစ်နည်းကျစွာ မှန်ရာကို မြင်အောင် တွေးတတ်သော အတတ်ကို မြန်မာလူမျိုး သင်ကြားရန် အထူးလိုချင်နေလေသည်။

သို့သော်လည်း အတွေးမတတ်ခြင်းထက် မတွေးဘဲနေခြင်းက ပိုမို၍ ဆိုးလေသည်။ မြန်မာလူမျိုးများမှာ မတွေးဘဲ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်သည်သာ များကြလေသည်။

ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို မစဉ်းစားမီ ပြုတတ်ကြလေသည်။ အထင်ကို ဒိဋ္ဌပိုင်နိုင်သော အသိဟု စွဲမှတ်တတ်ကြ၏။ အထင်ကို အဟုတ်အမှန် လုပ်တတ်ကြလေသည်။

မုန်းလျှင်အပြစ် ချစ်လျှင်အကျိုး ဟူသောသဘောမျိုးဖြစ် ရှိရင်းစွဲစိတ်၏ ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါ၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချတတ်ကြလေသည်။

အတွေးအယူ၌ သမာသမတ်စိတ် ကင်းလွတ်တတ်ကြလေသည်။ အမြော်အမြင်ကျဉ်းမြောင်းလျက် စိတ်သဘောကို ကျယ်စွာထား၍ စဉ်းစားခြင်းမပြုတတ်ကြချေ။

ပုဂ္ဂိုလ်ကိုစွဲခြင်း၊ ဘာသာကိုစွဲခြင်း၊ မျိုးရိုးကိုစွဲခြင်း၊ အယူကိုစွဲခြင်း၊ ထုံးစံကိုစွဲခြင်း၊ အစဉ်အလာကိုစွဲခြင်း၊ နိမိတ်ကိုစွဲခြင်း၊ မိရိုးဖလာကိုစွဲခြင်း၊ စုန်းကိုရိုးခြင်း၊ နတ်ကိုကိုးခြင်း၊ ဂုဏ်ကိုလိုက်ခြင်း၊ ငါ့ဆရာ ငါ့ဘုန်းကြီးဟုစွဲခြင်း၊ ပါတီကိုစွဲခြင်း၊ ဇာတိကိုစွဲခြင်း၊ မင်္ဂလာကိုစွဲခြင်း၊ အမင်္ဂလာကိုစွဲခြင်း၊ နေ့ကိုစွဲခြင်း၊ ရက်ကိုစွဲခြင်း၊ ဂြိုဟ်ကိုစွဲခြင်း၊ သရဲတစ္ဆေကိုစွဲခြင်း၊ အိပ်မက်ကိုစွဲခြင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုစွဲခြင်း၊ ဗေဒင်ကိုစွဲခြင်း၊ ငှက်ကိုစွဲခြင်းစသည်အစွဲတို့သည် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ကြီးပွားရာလမ်း၌ အမှိုက်သရိုက် ဒိုက်သရောပမာ ထွေးရှုပ်၍နေကြလေသည်။

အပြင်အပ အပေါ်ယံကို လိုက်စားခြင်းကား ဥရောပတိုင်းသားများ၏ အလေ့ဖြစ်လေရာ အမြင်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းအလေ့သည် မြန်မာလူမျိုးကို ကူးစက်၍နေလေသည်။

အပြစ်ကိုပြုသူအား မုန်းတတ်ကြ၏။ ကျေးဇူးတင်ရန်သင့်လျက် မတင်တတ်ကြချေ။

အမျိုးကိုထိလျှင် မခံချင်သော စိတ်သည် ကောင်း၏။ အမှားအပြစ် ဖော်ပြခြင်းကိုကား စိတ်မဆိုးသင့်ချေ။

မိန်းမ၏အထင်အမြင်ဟူသမျှကို မပစ်ပယ်အပ်ပေ။ မိန်းမသည် အသက်မွေးခြင်း၌ အကြီးဆုံးသော ပါတနာဖြစ်၏။ မယုံလျှင် မပေါင်းဘဲနေဖို့သာ ရှိ၏။ မတိုင်ပင်ဘဲကား မနေအပ်ပေ။

ဘာသာကွဲသူကို ရှုပ်ချခြင်းသည် လွန်စွာမှား၏။ ဘာသာကွဲသောကြောင့် ဆိုးသွမ်းသူဖြစ်ရတော့မည်လား။ ဘာသာကွဲသော်လည်း လူကောင်းဖြစ်နိုင်၏။ လူကောင်းကို ပေါင်းရမည်။

ပေါက်ရောက်စွာတွေးကြံခြင်း၌ အောက်ပါအချက်များ လွန်စွာအရေးကြီးလေသည်။

ထိုအချက်များကား ရည်ရွယ်ချက်ရှိအပ်ခြင်း၊ စူးစိုက်စွာ ဆင်ခြင်ခြင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်သောနေရာကိုရှာခြင်း၊ စိတ်မလေမလွင့်ခြင်း၊ ရှာဖွေနှိုက်ချွတ်ခြင်း၊

ကြံစည်သောအကြောင်းအရာနှင့်ဆိုင်ရာ အသိပညာ အခြေခံရှိအပ်ခြင်း၊ အတွေးအကြံ၌ စည်းကျခြင်း၊ စေ့စပ်သေချာခြင်း၊ ရိုးမတ်ခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်း၊ စိတ်နှလုံးငြိမ်သက်ခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို အားကိုးခြင်း၊ စွဲမြဲခြင်း၊ အထပ်တလဲလဲ ကြံခြင်း၊ သတိထားဆင်ခြင်ခြင်း၊ တွေးကြံသောအရာ၌ ပျော်ပိုက်ခြင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ရှိခြင်း ဤအချက်များဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုအချက်များအနက် တစ်စုံတစ်ရာလိုလျှင် အဘယ်မှာ ရှာရမည်နည်း။

တွေးကြံခြင်းသည် အမှန်သို့ရောက်ဖို့ရန် စိတ်အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုစိတ်အလုပ်ကား မိမိသိပြီး မှတ်ပြီးသောအရာတို့ကို နှိုင်းယှဉ်ခြင်း၊ အရာတစ်ခုကို သိရသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ဆက်သွယ်ကာ အခြားအရာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခြင်း၊ အမှတ်သညာထားခြင်း၊ စူးစမ်းခြင်း၊ ဆင်ခြင်ဖန်များသဖြင့် အလိုအလျောက် စိတ်၌ပေါ်ပေါက်ခြင်း စသည်များဖြစ်ကြလေသည်။

အကယ်၍ ကြီးပွားရန် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကိုထား၍ ဤစိတ်အလုပ်များ၏ အစီအစဉ်ကို မပျက်စေဘဲ မှန်စွာထားချေက အကျိုးကိုခံစားရမည် အမှန်ဖြစ်လေသည်။

ဤလောကအလုပ်သည် ကံတိုက်အနီထောင်ပိုင်းကြီး မဟုတ်၊ ကြံစည်၍လုပ်ရသော လောကဖြစ်ရာ ကြံဖို့မလိုလျှင် ကြံစည်သော စဉ်းစားဉာဏ်ကိုပင် လူသတ္တဝါတို့မှာ ရှိဖို့လိုမည်မဟုတ်ပေ။

ထိုကဲ့သို့ အမှန်ကိုရောက်အောင် တွေးကြံတတ်သူများချေက ကျန်းမာခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်းတို့ကို လူဟူသမျှ ရရှိခံစားကြရမည်မလွဲ ဖြစ်လေသည်။

ဆင်းရဲဒုက္ခဟူသမျှမှာ ဦးနှောက်ဉာဏ်ကို အသုံးများခြင်းမပြုဘဲ နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တွေ့ကြုံရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကံမရှိ ဉာဏ်ရှိတိုင်းမဲ့သည် ဟူသောစကားလည်းရှိသည်။ ထိုစကားသည် များစွာမှား၏။ အကြောင်းမူကား ကံမရှိသော လူများမှာ အများအားဖြင့် ဉာဏ်လည်းကင်းမဲ့တတ်ကြ၍ သတိလည်း ယုတ်လျော့နည်းပါးတတ်သည်ကိုသာ အများအားဖြင့် တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုစကားသည် သတိဉာဏ်နည်းပါးသူများ မိမိတို့၏ အရက်ကို ဖုံးကွယ်ရန် သုံးသောစကားဖြစ်လေရာ ကိုစံဖဲကို မိအောင် မဖမ်းနိုင်ကြသောကြောင့် စံဖဲသည် သေနတ်ပြီးသည်၊ ကိုယ်ပျောက်သည်ဟူသော မဟုတ်စကားတွေကို လုပ်ကြံ၍ပြောသော ပုလိပ်သားအချို့နှင့် များစွာတူကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ညံ့ဖျင်းသမျှကို ပပျောက်အောင် ကံတည်းဟူသော စံဖဲ၏တန်ခိုးသတ္တိတွေကို မိုးထိအောင် မြှောက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

စဉ်းစားဉာဏ်ကို သုံးသဖြင့် ကြီးပွားခြင်းရောက်သူတို့၏ နမူနာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

စိတ်အကြိုက်ကို တွေးလေ့မရှိခြင်း၊ ဆိုင်ရာကို တိုင်ပင်တတ်ခြင်း၊ စုံစမ်းခြင်း၊ ကျယ်ကျယ်ကြည့်လျက် စိပ်စိပ်တွေးခြင်း၊ အဟောင်းကိုလည်းမပယ်၊ အသစ်ကိုချည်းလည်း မဖက်၊ မျှတစွာ သဘောထားခြင်း။

ဟောင်းသောကြောင့် အကောင်းမထင်၊ လက်သစ်ဟူ၍လည်း ရှောင်ကြဉ်ခြင်းမပြုခြင်း၊ စကားမများခြင်း၊ လူဟူသမျှ ကိုးစားယုံကြည်အောင် ပြောဆိုကျင့်ကြံခြင်း။

အကျိုးအပြစ်ကို ပြောရာ၌ အကြံပေး ဉာဏ်ပေး မကင်းမလွတ်
အားတက်မျှော်လင့်ဖွယ်ဖြစ်အောင် အကျိုးအပြစ်ကို ပြတတ်ခြင်း၊ အစွဲမသန်ခြင်း၊
သူ့ဘက်ငါ့ဘက် မလိုက်စားခြင်း၊ စူးစိုက်စွာ စဉ်းစားခြင်းဖြင့် အလိုလို
အထင်အမြင်ပေါက်သည်နှင့်တူသော ဉာဏ်ကိုရခြင်း၊ လွန်စွာလည်း စိတ်ချစိတ်လည်း
မပျက်ခြင်း။

အတွင်းကိုသာမဟုတ် အပြင်ကိုပါ ကြည့်ပါ။

အခက်အခဲတို့ကို မကြောက်မရွံ့ တာဝန်ကို ဆောင်နိုင်ခြင်း။

ငွေကိုလိမ္မာစွာသုံး၍ စုဆောင်းခြင်း အလေ့ရှိခြင်း။

သူ့အကျိုးကိုယ့်အကျိုးအတွက် အကောင်းဆုံးသောနည်းကို
ရအောင်ရှာကြံတတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ထောက်ထားညှာတာစွာ၊
သူ့အဖို့ကိုလည်း သိတတ်ခြင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ့သည့်အခါ ကြီးပွားခြင်းနည်းလမ်းကို တိုး၍
သိမြင်သောအမြင်ကို ဉာဏ်ကိုရခြင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ့သည့်အခါ
ညည်းတွားငြိုငြင်ခြင်းမရှိခြင်း၊ ဤနည်းလမ်းများ ဖြစ်ကြလေရာ စာဖတ်သူ၌ ထိုနည်းလမ်းများ
ရှိသည်မရှိသည်ကို သတိနှင့် စစ်ဆေးရန်သာလိုပေတော့မည် ဖြစ်ပေသတည်း။

ကဝိတံခွန်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၃၃ခုနှစ်။

